

THROUGH THE
CEMETERIES OF
THE DREAMS
SORIN CERIN

*SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS*

SORIN CERIN

**THROUGH
THE CEMETERIES
OF THE DREAMS**

Poems of meditation

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

2016

Copyright © SORIN CERIN 2016

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

**ISBN-13:
978-1539303909**

**ISBN-10:
153930390X**

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

This book have been published for first time by Paco
Publishing House in Romanian language in Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERIN, SORIN

Prin cimitirele viselor / Sorin Cerin. - București :
Paco, 2015

ISBN 978-606-665-105-9

821.135.1-1

This book have been published also in Romanian language
in the United States of America

ISBN-13: 978-1511402705

ISBN-10: 1511402709

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

Critical appreciations about the poetry of meditation

PhD Professor Al Cistelean within the heading Avant la lettre, under the title Between reflection and attitude, appeared in the magazine Familia nr.11-12 November-December 2015, pag.16-18, Al Cistelean considers about the poetry of meditation, of Sorin Cerin, that:

"From what I see, Sorin Cerin is a kind of volcano textually, in continuously, and maximum eruption, with a writing equally frantic, as and, of convictions. In poetry, relies on gusts reflexive and on the sapiential enthusiasm, cultivating, how says alone in the subtitle of the Non-sense of the Existence, from here the poems "of meditation".

One approach among all risky - not of today, yesterday, but from always - because he tend to mix where

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

not even is, the work of poetry, making a kind of philosophizing versified, and willy-nilly, all kinds of punishments and morality.

Not anymore is case to remind ourselves of the words said by Maiorescu, to Panait Cerna, about "philosophical poetry," because the poet, them knows, and, he very well, and precisely that wants to face: the risk of to work only in idea, and, of to subordinate the imaginative, to the conceptual.

Truth be told, it's not for Sorin Cerin, no danger in this sense, for he is in fact a passional, and never reach the serenity and tranquility Apolline of the thought, on the contrary, recites with pathos rather from within a trauma which he tries to a exorcise, and to sublimates, into radical than from inside any peace of thought or a reflexive harmonies.

Even what sounds like an idea nude, transcribed often aphoristic, is actually a burst of attitude, a transcript of emotion - not with coldness, but rather with heat (was also remarked, moreover, manner more prophetic of the enunciations).

But, how the method, of, the taking off, lyrical, consists in a kind of elevation of everything that comes, up to the dignity of articulating their reflexive (from where the listing, any references to immediately, whether biographical or more than that), the poems by Cerin, undertake steep in the equations big existential and definitive, and they not lose time in, domestic confessions.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

They attack the Principle of reality, not its accidents. Thus, everything is raised to a dignity problematic, if no and of other nature, and prepared for a processing, densified.

Risks of the formula, arise fatal, and here, because is seen immediately the mechanism of to promote the reality to dignity of the lyrism.

One of the mechanisms comes from expressionist heritage (without that Sorin Cerin to have something else in common with the expressionists), of the capitalized letter, through which establishes suddenly and unpredictably, or humility radicalized , or panic in front of majesty of the word.

Usually the uppcase, baptizes the stratum "conceptual" (even if some concepts are metaphors), signaling the problematic alert.

It is true, Sorin Cerin makes excess and wastage, of the uppcase, such that, from a while, they do not more create, any panic, no godliness, because abundance them calms effects of this kind, and spoil them into a sort of grandiloquence.

The other mechanism of the elevation in dignity rely on a certain - perhaps assumed, perhaps premeditated - pretentious discourse, on a thickening lexical, and on a deep and serious declamation.

It is insinuated - of lest, even establishes - and here is an obvious procedure of imaginative recipe, redundant over tolerant.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

How is and normal - even inevitable - in a lyrical of reflection what wants to coagulate around certain cores conceptual, the modality immediate of awareness of these nodes conceptual, consists in materializing the abstractions, making them sensual is just their way of to do epiphany lyrical.

But at, Sorin Cerin, imaginative mechanics is based on a simple use of the genitive, which materialize the abstractions, (from where endless pictures like "the thorns of the Truth," "chimney sweeps of the Fulfillments," " the brushes of Deceptions" etc. etc.), under, which most often is a button of personification.

On the scale of decantation in metaphors we stand, thus, only on the first steps, what produces simultaneously, an effect of candor imaginative (or discursive), but and one of uniformity.

Probable but that this confidence in the primary processes is due to the stake on decanting of the thought, stake which let, in subsidiary, the imaginative action (and on the one symbolized more so) as such.

But not how many or what ideas roam, through Sorin Cerin's poems are, however the most relevant, thing (the idea, generally, but and in this particular case, has a degree of indifference, to lyricism).

On the contrary, in way somewhat paradoxically, decisive, not only defining, it's the attitude in which they gather, the affect in which coagulates.

Beneath the appearance of a speech projected on "thought", Sorin Cerin promotes, in fact, an lyricism (about

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

put to dry) of, emotions existential (not of intimate emotions).

The reflexivity of the poems is not, from this perspective, than a kind of penitential attitude, an expression of hierarchies, of violent emotions.

Passionate layer is, in reality, the one that shake, and he sees himself in almost all its components, from the ones of blaming, to the ones of piety, or tenderness sublimated (or, on the contrary, becoming sentimentalist again).

The poet is, in substance, an exasperated of state of the world and the human condition and starting from here, makes exercises with sarcasm (cruel, at least, as, gush), on account of "consumer society" or on that of the vanity of "Illusions of the Existence".

It's a fever of a figures of style that contains a curse, which gives impetus to the lyrics, but which especially highlights discursive, the exasperation in front of this general degradation.

So general, that she comprised and transcendental, for Sorin Cerin is more than irritated by the instrumentalization of the God (and, of the faith) in the world today.

Irritation in front of corruption the sacred, reaches climax, in lyrics of maximum, nerve blasphemous ("Wickedness of Devil is called Evil, / while of the God, Good. ", but and others, no less provocative and" infamous " at the address the Godhead); but this does not happen, than because of the intensity and purity of his own faith

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

(Stefan Borbely highlighted the energy of fervor from the poetry of Cerin), from a kind of devotional absolutism.

For that not the lyrics, of challenge and blame, do, actually Cerin, on the contrary: lyrics of devotion desperate and passionate, through which him seeks "on Our True God / so different from the one of cathedrals of knee scratched / at the cold walls and inert of the greed of the Illusion of Life ".

It is the devotional fever from on, the reverse, of imprecations and sarcasm, but precisely she is the one that contaminates all the poems.

From a layer of ideals, squashed, comes out, with verve passionate, the attitudes, of Cerin, attitudes eruptive, no matter how, they would be encoded in a lyrical of reflections. "

PhD Professor Elvira Sorohan - An existentialist poet of the 21st Century

To fully understand the literary chronicle written by Elvira Sorohan in Convorbiri Literare, "Literary Conversations", which refers to an article written by Magda Cârneci regarding Trans-poetry, and published in România literară, "Romania literary", where specified what namely is poetry genuine, brilliant, the great poetry, on which a envies the poets of the last century, Elvira Sorohan, specifies in the chronicle dedicated to the poetry of Cerin, from, Convorbiri Literare, "Literary Conversations", number 9 (237), pages 25-28, 2015 under the title An existentialist poet of the 21st century, that:

Without understanding what is "trans-poetry", which probably is not more poetry, invoking a term coined

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

by Magda Cârneci, I more read, however, poetry today and now I'm trying to say something about one certain.

Dissatisfied of "insufficiency of contemporary poetry" in the same article from in România literară, "Literary Romania", reasonably poetess accuses in block, how, that what "delivers" now the creators of poetry, are not than notations of "little feeling", "small despairs" and "small thinking. "

Paraphrasing it on Maiorescu, harsh critical of the diminutives cultivated by Alecsandri, you can not say than that poetry resulting from such notation is also low (to the cube, if enumeration stops at three).

The cause identified by Magda Cârneci, would be the lack of inspiration, that tension psychical, specific the men of art, an experience spontaneous, what gives birth, uncontrollably, at creation.

It is moment inspiring, in the case of poetry, charged of impulses affective, impossible to defeated rationally, an impulse on that it you have or do not it have, and, of, which is responsible the vocation.

Simple, this is the problem, you have vocation, you have inspiration.

I have not really an opinion formed about poetry of Magda Cârneci, and I can not know, how often inspiration visits her, but if this state is a grace, longer the case to look for recipes for to a induces ?

And yet, in the name of the guild, preoccupation the poetess, for the desired state, focuses interrogative: "... the capital question that arises is the following: how do we to have access more often, more controlled and not just by accident, to those states intense, at the despised <inspiration>, at those levels, others of ours, for which the poetry has always been a witness (sic!) privileged ".

We do not know whom belongs the contempt, but we know that the inspiration is of the poet born, not made.

The latter not being than a craftsman and an artist.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

I have in front three volumes of lyrics of the poet, less known and not devoid of inspiration, Sorin Cerin, ordered in a logical decrescendo, understandable, Non - sense of the Existence, the Great silences, Death, all appeared in 2015, at the Publishing Paco, from Bucharest.

After the titular ideas, immediately is striking, and poetic vocabulary of the first poem, and you're greeted with the phrase "Illusion of Life" that spelled with capital letters.

It is, in substance, an expression inherited from vocabulary consecrated of the existentialist, enough to suspect what brand will have the poems.

Move forward with reading, being curious to see you how the poet remains on same chord of background, and how deep, how seriously lives in this idea, not at all new.

And it is not new for that the roots of the existentialism, reformulated modern, draw their sap from the skepticism of biblical, melancholic Ecclesiastes, discouraged, in the tragic consciousness of finitude as destiny.

It is the King biblical, an, existentialist *avant la lettre*.

He discovers that " weather is to you be born, and a time is to die", otherwise "all is hunting of wind".

What else can be said new in our time, even in personal formula, when the existentialism has been intensively supported philosophically, in centuries XIX, and, XX, from Kierkegaard and up to Sartre, with specific nuances.

A poem in the terms, of the existentialism status, more can interested the being of the our days, slave of the visual image and the Internet, only through adaptations or additions updated, complementary the central idea, and not finally, by the power of the return over of the self.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

It is about what you are trying to achieve the poet Sorin Cerin, leaving us, from the beginning, the impression that he lives the miracle creative, the inspiration.

Wanting to guide the reader to search for a specific kind of poetry cultivated in these volumes (with one and the same cover), author subtitled them, *ne varietur* "Poems of meditation", as and are at the level of ideas.

But how deep and how personal, is the meditation, you can not say than at the end of reading, when you synthesize what namely aspects of ontology and from what perspective, intellectual and emotional, them develop the poet.

Certainly, the existentialist poetry vocabulary universal, recognizable, is now redistributed in an another topic, what leads to combinations surprising of new, some daring, or terribly tough, such as those concerning the church.

Reading only one of the three volumes is like as you them read on all, are singing on same chord with minimal renewal from, a poem to another.

The poet closes in a unitary conceptual sphere, from here the specific rhetoric.

Wherever you open one of the volumes, you are in the center of the universe poetic of the same ideas, the same attitude of skepticism outraged.

At the level of language, the same vocabulary, well-tuned with the conceptual sphere, is recombined in new and new phrases with updates related to today's environment, and even immediately of the Being, thrown into the world to atone for the "Original Sin".

It is known, because sages said, "Eva's son does not live in a world devoid of wails".

The ambition to build a personal meditation, impossible to achieve at the level of poetic vocabulary, already tired, is compensated by the art of combination of

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

the words, without being able to avoid redundant frequency of some phrases.

The most frequent, sometimes deliberately placed and twice in the same poem is "Illusion of Life".

Dozens of others keywords, complementary, surprises by ostentatious use, to emphasize the idea of "Non-sense of Existence".

Are preferred, series of words written with uppercase: "Moment," "Immortality," "Illusion," "Absurd," "Silence," "Death," "Eternity", "Absolute Truth", "Dream", "Free Will", "Original Sin", "Love", "Loneliness", "Alienation", "God" and many others.

The phrase brings here and now, living problematized of the existence is "Consumer Society".

Is released from poetry a frenzy of duplication of word, what supports the idea.

Often this exuberant energy of rearrangement of words, covers what you looking for in poems composed on one and the same theme, namely, living intense affective of feeling of "illusion of life" inside, not outside.

Here, we more mention of manner to distinguish the expressive words spelled with a capital letter.

Rain of uppercase tends to flood few basic meanings of the poems.

And more there's a particularity, the punctuation.

After each verse, finished or not as, understood, grammatical or not, it put a comma; the point is put preferably only after the last verse.

Otherwise than biblical Ecclesiastes, our poet, more revolted, than melancholic, do hierarchies of vanities pretty little ordered that you to can follow clear ideas.

The significances is agglomerating, in one and the same poem, like *Hierarchy of the Vanity*.

But it's not the only one.

Of blame can be contemporary reality which provokes on multiple planes, poet's sensibility.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

The word "the vanity" is engaged in a combination serious, sharp, put to accompany even the phenomenon of birth of the world, for to suggest, finally, by joins culinary very original, willfully, vulgar, disgust, "nausea", à la Sartre, left behind by the consciousness of the absurd of existence.

I sent at the poem, Industry Meat Existential: "Plow of the Vanity dig deep, / in the dust of the Existence, / wanting to sow the genes of the Illusion of Life, / for to be born the World, / after a prolonged gestation, / in womb without limits, of the Lie, / that rests on Truth for to exist, / ... ravens blacks of the thoughts, / by developing, / A true Industry of the Meat Existential, / beginning, / from steaks of, dreams on the barbecue of the Absurd, / up to, / sausage of highest quality of the Hopelessness. "

What you find in this poem: paradox, nonsense, nihilism, disillusionment, dreams made ashes, all this and more will multiply, kaleidoscopic recombine in all creation contained in these volumes.

If, the notions and synthetic concepts contained in words maintains their meaning constant, the fate of the "word" is not the same, seems to go toward exhaustion, as and the force of renewal of poetry.

Have and the words their fate, apart from poetry, as the poet says.

At first, paradoxically, "Autumn sentimental" is forsaken by the "harvests passionate of words" frantically collected, by the temper ignited of the poet in love only of certain words, those from existentialist semantics.

Sometimes, "Flocks, of words, / furrow the sky of Memories".

In registry changed, the word is tormented as a tool of media, violent, rightly incriminated of poet: "Words lacustrine / cry in pots of Martyrs, / put at the windows of brothels of Newspapers ...".

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

Is deplored the fate of the words employed unusual, grotesque: "At butchery of Words, / in the street corner of the Destiny / are sold bones of phrases rotten, / legs of meanings for fried ...".

And with this fragment I have illustrated the originality resentful word combinations, which give free course the ideas, a poetic attitude provoked by the revolt against the nonsense of existence.

Ultimately is metaphorise "the winter of the Words, / which snows over our Days ..." and is deplored their fate, the falling "in the Mud, of some Words, / obscene and full of invective", and finally, their death: "Cemeteries of words are strung in the souls, / what they will and hopes at Resurrection ...".

Here the words came back to poetry.

But, the word is only the tool what not is only of the poet's, only of his, is the problem of background of existence illusory, perceived as such, in the existentialism terms from the early 21st century .

This is the core, the leitmotif of dozens of poems signed by Sorin Cerin, distributed studied, I suppose symbolic numerological, in each volume 77 each, neither more or less.

From the seed of this idea generously sown, rises for the poet tired of so much, kneaded thinking: "Herbs of questions what float lazily over the eyelids / of the Sunset, / what barely can keep ajar, / in the horizon of some Answers, / what appear to be migrated toward the cold distances of the Forgetfulness. "

The note meditative of these lyrics is not entirely discouraging.

The poet is neither depressed nor anxious, because he has a tonic temperament.

He always goes from the beginning with undefeated statements the will, to understand, without accepting, as, thus, may to return toward the knowledge of self.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

In poetic images rare, is outlined a kind of summary of poetic discourse, focused in the poetry *The Hierarchy of the Vanity*, ended in contemporaneity terms of the absurd.

It's a way to renew what was more said, that "we eat absurd on bread."

The plural indicates in poet an exponent in the name of man in general, "the granite" signifying the mystery impenetrable, of which is now facing "cane thoughtfully" "climbed up on the rocks of Life / we want to understand the granite as it is, / a reed conscious of self.

|| Demolish the pillars of Nature of the Illusion of Life, / trying to put in their place, / A Dream far stranger of ourselves. || ruined the Weakness, / ... becoming our own wrecks, / what wander to nowhere. || ...

Would be the eyes of Consumer Society made only to/ watch the Hierarchy of the Vanities?

Love that would deserve a comment of the nuances at which send the poetic images, is in the Dream and reality, an: " icon attached to the walls of the cold and insensitive, / of a cathedral of licentiousness, as is the Consumer Society, / which us consumes the lives / for a Sens what we will not him know, never. "

Beyond the game of words, is noted, the noun seriously, what cancels altogether the sacredness of the cathedral.

It's a transfer of meanings produced by the permanent revolt poured out upon the type of society we live in.

Our life, the poet laments in the Feline Existential: "is sells expensive at the counter of the Destiny / for to flavor the Debauchery, / subscriber with card of pleasures, all right / at the Consumer Society." / ... "Empty promises / and have lost keys of the Fulfillment / and now make, Moral to the cartel of Laws / alongside the prostitutes politicians, of the moment ".

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

Violent language, as poetic arrows thrown and against terrible degradation of politics, gives free course to the ideas, a type nihilistic rebellion, raised to the rank of principle.

Absolutely current target is even more evident when, in the poem, the Game of the Life with Death,, is criminalized in much the same terms, "Consumer Society Famine garden, / as, great athletes, of cutting of incomes / hysterical and false, scales of the Policy, / us skimp sparingly each, Moment ...".

Changing the subject, vocable "moment" in relation to "eternity", updates a note from the arsenal of specific words from the language of the great existentialist thinker who was the mystic Kierkegaard.

After how attitudes clearly atheist, when it comes to God and the church, in the poems of Cerin , update hardness of language, with particularities of existentialism of Sartre, while Mathematics of the existence and many other poem, us bring back into the cultural memory the image of that "monde cassé" perceived critical by the frenchman Gabriel Marcel.

Perhaps the most dense in complementary concepts the "existence", between the first poems of the first volume, is Lewdness.

Are attempts to give definitions, to put things in relationship through inversion with sense, again very serious accusatory, like the one with address at "monastery".

Sure, unhappiness of the being that writes such poetry, comes not only from the consciousness of the fall of man in the world under the divine curse, but and from what would be a consequence, rejection, up to the blasphemy of the need for God.

The interrogation, from the poetry, Lewdness, which, seems that leaves to the reader the freedom of to give particular answers, it's a trick of the poet aware of

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

what affirms, at masked mode: "The existence is a ghost caught between two dreams, Space and / Time./ Peace will always be indebted to the War with her own / weapons, Vanity of Democracy and Dictatorship ./ Which Lewdness has not its monastery and which murder /her democracy?"

The poem continues with a new definition of "Existence" as a "gamble", accompanied by "Hope", never left at the mercy of "free will", which would give to man the freedom to change anything. It remains only the freedom of the being to judge her own existence, eternal fenced to can overcome the absurd.

Nature demonstrative of the poet him condemns, extroversion, at excesses, that, scatters, too generous what has gathered hardly from the library of his own life and of books.

Paradoxically, the same temperament is the source of power to live authentic feeling of alienation and accentuated loneliness, until to feel his soul as a "house in ruins", from which, gone, the being, fallen into "Nothingness", more has chance, of to be, doomed "Eternity".

Remain many other comments of made at few words the poet's favorite, written with upper case.

But, about, "Love", "God", "Church," "Absurd", "Moment and Eternity", "Silence" and "Death" maybe another time.

Would deserve, because this poet is not lacked of inspiration so coveted by others, as wrote poet Magda Cârneci, but he must beware of the danger of remaining an *artifex*, and yet not to step too pressed the footsteps from Bacovia or Emil Botta, toward of not them disfigure through excess.

Ana Blandiana: "The poetry of meditation on which a writes Sorin Cerin is not a versification of philosophical truths, but a interweaving of revelations,

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

about these truths. And the ratio of intensity of these revelations and doubt from which are constructed the truths is precisely the philosopher's stone of this poetry. Moreover, secrecy of being able to fasten the lightning of the revelation is a problem as subtle as that of keeping solar energy from warm days into the ones cold. "

PhD Professor Theodor Codreanu: "Sorin Cerin is a paradoxist aphoristic thinker, of, a great mobility of the mind, who controls masterfully the antitheses, joining them oxymoronically, or alternating them chiasmatic, in issues with major stakes from our spiritual and social life. Poetry from, the Free Will, is an extension of his manner of meditation, imbuing it with a suitable dose of kynism (within the meaning given to the word by Peter Sloterdijk), succeeding, simultaneously the performance, of to remain in the authentic lyricism even when blames "Ravens vulgar, necrophiliacs and necrophagous, of the Dreams".

PhD Professor Ioan Holban : "About the expressiveness and richness of meanings transmitted to the Other, by silence, Lucian Blaga wrote anthological pages. The poet of today writes, in Great Silences, a poetry of religious sentiment, not of pulpit, but, in thought with God, in meditation and in the streak of lightning of thought toward the moment of Creation. Sorin Cerin's poetry is of an other Cain wandering in the wilderness, keeping still fragments from the joy of Eden, to exit from "Vise" of the world, where, at the fallen man, collapses the horizon of soul, in the rains of fire and traces of lead. "

PhD Professor Maria Ana Tupan : "The lyrical meditations of Sorin Cerin have something from the paradoxical mixture of despair and energy of the uprising from Emil Cioran's philosophical essays. The notification of tragicalness and grotesque of the existence, does not lead

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

to psychical paralysis, but to nihilism exorcised and blasphemous. Quarrel with "adulterine God" - appellation shocking, but very expressive for the idea, of, original sin of ... God who must be conceived the evil world through adultery with Satan - receives, accents sarcastic in vignettes of a Bibles desacralized, with a Creator who works to firmament at a table of blacksmith, and a Devil in whom were melded all rebels hippy-rap-punk-porto-Rican:

[...] Stars alcoholic, of a universe, greedy, paltry and cynical, drinking by God at the table of Creation,

on the lachrymose heavens of Happiness, scrawled, with graffiti by Devil,

If the poet has set in the poem, To a barbecue. an exercise of Urmuz, success is perfect. Not only, ingenious jumps deadly for the logic of identity from one ontological level to another, we admire here, but and tropism, of, a baroque inventiveness of an Eucharist inside out, because in a universe of the life toward death, the one that is broken is the spirit, the word, to reveal a flesh ... Deleuze, animal, described as the meticulous anatomical map of a medical student. The poet us surprise by novelty and revelation of the definition aphoristic, because after the first moment of surprise, we accept the moralizing scenery of the time, with a past, dead, a future alive, and a present, illusory, contrary to common sentiment, that the lived life is our ego certainly, that only the present really exists, and that the future is a pure hypothesis. Cerin, redefines the human being as, finding the authenticity in multiplication mental of ternal reality and as existentialist project ".

PhD Professor Mircea Muthu: "The desperation to find a Sens to the contemporary existence fill the poetic testimony of Sorin Cerin, in which the twilight of language, associated with "broken hourglass" of time, is, felt - with acuity tragic - of, "our words tortured."

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

"Meditation, turned towards self itself, of "the mirrors of the question" or of "the eyes" fabulous, of the Ocean endlessly, is macerated at the same temperature febrile, of voltaic arc, enunciated - in short - of the phrase "rains of fire".

PhD Professor Cornel Ungureanu : "Sorin Cerin proposes a poetic speech about how to pass " beyond ", a reflection and a meditation that always needs capital letters. With capital letters, words can bear the accents pressed of the author who walks. with so much energy on the realms, beautiful crossed by those endowed with the grace of the priesthood. Sorin Cerin ritualization times of the poetic deconstruction, if is to we understand properly the unfolding of the lyrics under the flag of the title. "

PhD Professor Ion Vlad : "Sorin Cerin has defined his poems from the book " The Great Silences ", " poems of meditation ". Undoubtedly, reflexivity is the dominant of his creation, chaired by interrogations, riots, unrest and dramatic research of SILENCE, topos of the doubts, of the audacity, and, of the adventure of the spirit, in the permanent search of the truth, and his poetry follows to an axiology of an intense dramatic. Is the lyric of the lucidity, meditation and of genuine lyricism ".

Ph.D. Lecturer Laura Lazăr Zăvăleanu:
"Intellectual formed at the school Bucharest, but sensing the need to claim it admiringly, from the critical model, of the school Cluj, where he identify his exemplary models in the teachers, Ion Vlad and Mircea Muthu, Sorin Cerin builds and the poetry intertextual, because the poet of the Great Silences, declares all over, his experts, identified here, intrinsically, with Blaga (through philosophical reflection and prosodic structure, sometimes deliberately modeled after Poems of light) and Arghezi. The very title

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

of the volume, the Great Silences, impose the imperative, of an implicit dialogue with the poetry of Arghezi bearing the same title. At the searches feverish from the Psalms of Arghezi, of a God called to appear, answer them here the interpellations indefatigably of an apostate, believer, that is torn in the wilderness of the thought and of image broken mirrored by the world declared, between love denouncer, and affectionate revolt, between curse incantatory and disguised prayer, of eternally in love, without being able, to decline, in reality, fervor, although the word has experimented, aesthetic, the whole lexicon, blasphemously and apocalyptic. A duplicity of salvation, in fact, that - shouting the drama of alienation and of introspection missed, as and the impotence of the meeting with the other, or fear of overlapping with him, in a world whose meaning is wandered into "darkness of the camps of ideas", at the interference of a time and of a space reached 'at the end of border "- gives birth, in the litany, *`a rebours*, the signs of creation redeemed, in full feast cynical, "on the table of potter of love".

PhD Professor Călin Teuțișan: "Poetry of Sorin Cerin declaim a fatal nostalgia of the Sense. Thinking poetic trying his recovery, from disparate fragments, brought back together by labor lyrical, imagining a possible map reconstituted, even fragmentary, of the world, but especially of the being. Using of metaphors, neo-visionary, is context of reference of these poems, crossed, from time to time, of parables of the real, "read" in the key symbolic, but and ironical. Cynicism is entirely absent in the lyrics of Sorin Cerin. This means that the lyrical personage, what speaks in this pages, namely, consciousness lyrical, put an ethics pressure over reality, thus forcing her to assume own forgotten truths. "

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

PhD Professor Cornel Moraru: "Prophet of existential nothingness, the poet is part of category of the moralists, summing up in a fleeting manner, precepts aphoristic, and rough projections from a ecstatic vision of the end of the world. His meditations develops a furious rhetoric on theme "nonsense of Existence", although expressing more doubts than certainties, and questions than answers. The intensity of involvement in this endeavor lyrical, touches, at a time, odds extremes: from jubilation to sarcasm, and from indignation again at ecstasy ... "

PhD Professor Ovidiu Moceanu:"Through the cemeteries of the dreams, volume signed by Sorin Cerin, poetry of the great existential questions seeks a new status, by building in texts which communicate underground, an image of man interrogative. "Cathedral of the existence" has her pitfalls, "Absolute truth" seems unattainable, "White Lilies of the truth" can kill, "if not ventilates pantry of mind," the poetic ego discovers rather a "God too bitter" ... All these are expressions of a state of great inner tension, in which the lucidity has wounded the revelation, and has limited the full living of the meaning of existence. "

PhD Professor Dumitru Chioaru: "Speech prophetic, philosophical or poetic? - It's hard to determine in which fits texts of Sorin Cerin . The author, them incorporates on all three into a personal formula, seemingly antiquated, aesthetic, but, speaking with breath of, *poeta vates*, last words before Apocalypse. An apocalypse in which the world desacralized and dominated by false values, ends in order to can regenerate through Word ".

PhD Professor Ștefan Borbély: "Spirit deeply and sincerely religious, Sorin Cerin desperate search for the diamond hidden in the darkness of the rubble, of the ashes. A whole arsenal of the modernity negative - cups of the

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

wilderness, water of the forgetfulness, slaughterhouses, the feast continuous of suffering, monkey of rotten wood, etc., etc. - is called to denounce in his lyrics, "lethal weapons of the consumer society" and "the madhouse" of the alienation by merchantability of our everyday existence. The tone is apodictically, passionate, prophetic, does not admit shades or replicas. "The new steps of faith" are enunciated peremptorily as hope of the salvation collective, "divine light" it shimmers in, deliverer, at end, still distant of the torture, but on the moment, the poet seems to be preoccupied exclusively rhetoric eschatological, glimpsing decadence, resignation moral or ruins almost everywhere where it can to walk or look "

Gheorghe Andrei Neagu: "Defining for, this writer seems to be rightfully, the doubt, as the cornerstone of his poems (Mistake pg.73). I congratulate the author, for his stylistic boldness from " From the eyes of the divine light, page 81, as well as from the other sins, nestled in his creator bosom. I think Romanian literature has in Sorin Cerin a writer 3rd millennium that must be addressed with more insistence by criticism of speciality"

Marian Odangiu: "Lyrical poetry of Sorin Cerin is one, of, the essential questions: the relationship of the Being with the Divinity, in a world of increasingly more distorted by point of view of value, -and distortionary the same time!-, disappearance of some fundamental benchmarks - attracting after themselves of interrogations overwhelming, and infinite anxieties - absence all more disturbing of some Truths, which to pave the way to Salvation, deep doubts demotivating on the Meaning of Life, absurd raised at the rank of existential reason, feeds the fear and anxieties of the poet. Such, his lyrics develop a veritable rhetoric of despair, in which, like an insect hallucinated of Light, the author launching unanswered

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

questions, seeking confirmations where these entered from far in dissolution, sailing pained, but lucid, through images and metaphors elevated and convincing poignancy, builds apocalyptic scenarios about Life, Love and Death ... "

Eugen Evu: "... Books seem to be objects of worship - culture - own testament of a ceremonial ... of, the neo-knowledge, Socratic-Platonic under sign, " the General Governing of the Genesis " for instance. What is worth considered is also, the transparent imperative of the author to communicate in native language, Romanian. The loneliness attributed the Sacred, is however of the human being, in her hypostasis reductive, of the human condition .... How Vinea wrote the poet sees his ideas, or the mirroring in the ' room with mirrors ' of the universal library. A destiny, of course, personal, largely assumed, nota bene. In the volume, the Political, at the extreme of H. R. Patapievici poet is well cognizant of the problem Eliade, of the "fall of the human in politikon zoon"... Between rationalism and irrationalism, Sorin Cerin sailing on the Interconnection Ocean. "

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

CONTENTS

- 1. The Cathedral of the Existence**
- 2. The horizon of a Gaze**
- 3. Press porcine**
- 4. Remorse in the Eternity of the Moment**
- 5. Desecrated**
- 6. The Existence Brothels**
- 7. Reconciliation**
- 8. Suitcases full**
- 9. I don't know**
- 10. Glue of Snake**
- 11. All make sense**
- 12. Culinary art**
- 13. Dance, with the Destiny**
- 14. Starved Past**
- 15. Sepulchers of Memories**
- 16. Only**
- 17. Pawned sky**
- 18. Death is not negotiable**
- 19. Crazy dreams**
- 20. The blood of the sunsets**
- 21. Boundless tunnels**
- 22. The air destroyed**
- 23. The desert of the Vanities**
- 24. Poverty, of imagination**
- 25. Beginning of the End**

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

- 26. The padlocks of human nature**
- 27. If God did not wrong**
- 28. Cliffs of wagers**
- 29. The funeral march of the Absolute Truth**
- 30. Smile please**
- 31. Basic Instinct**
- 32. Aborted**
- 33. Apocalyptic silence**
- 34. Virgos of the aspirations**
- 35. Bricks of light**
- 36. Rains of Falling Stars**
- 37. Consumer Society of Human Misery**
- 38. The sense of the Ideals**
- 39. Roofs of the tears**
- 40. The purpose of the star**
- 41. The Salvation of the Holiness from You**
- 42. Through the cemeteries of the dreams**
- 43. Flower of longing**
- 44. Dishonesty**
- 45. Reproaches**
- 46. Atrocity**
- 47. The Time of a meeting again**
- 48. We were born, the Death**
- 49. The God of Our Great Loves**
- 50. The windows shop of the Vanity**
- 51. Traces without Dreams**
- 52. Wings without flight**
- 53. Swan song**
- 54. Weather forecast**
- 55. Value**
- 56. At the boarding school**
- 57. Hidden foreigner**
- 58. Tickets of parrot**
- 59. The unique incidentally**
- 60. From the Being, in Nonbeing**
- 61. Desired Apocalypse**

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

- 62. Ladles of the kisses**
- 63. The Infinite, inert**
- 64. Dusty roads**
- 65. God and fear**
- 66. On the wheel of Time, potter**
- 67. The essence of Existence**
- 68. The memory heavens**
- 69. At the Crossroads of Fate**
- 70. I have become again, you and I**
- 71. Island of shards**
- 72. The Hours of the Holiness**
- 73. Society of the Mischance**
- 74. Is desired Truth**
- 75. Rigged dice**
- 76. Sleds, of, Hopes**
- 77. Corners, of verbs**

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

1. The Cathedral of the Existence

Always him have lacked,
the bricks of Happiness,
the God, bricklayer,
when he built for him
the cathedrals of the Original Sins.

The vast hallways for the unborn souls,
are lost pending of the pain,
by which defined us the Life.

All lead toward the great hall of births,
with her firsts whimpers,
the unique Absolute Truths,
shouted unconsciously,
to the Mother of the Nobody.

Large pulpits full of celestial staircases,
closed in meanders wandering
they shine in the sun of the Illusions of the Life,
by building at us always the Fate,
what in perfidiously, seems to be ours.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

Finally the Shrine of the Meaning of Existence,
smelling hay mowing, from, the grass of Moments,
burned by the Vanity, of the Days,
becomed, the ash of the Memories,
for to nourish the Death,
at which we will worship,
the whole Life.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

2. The horizon of a Gaze

Dance of sky,
full of the mystery of the passions,
from the clouds , of the uncertainty
what run to nowhere,
on the Horizon of a Gaze,
what seems that ends in the Eternity of the Heart,
by, leaf rusty, of the dust,
what can not recognize his body of the remorse,
by, so much, rain of fire,
what ignite any Word uttered,
by the blood, of the sunset of a breakup,
elapsed on the eyelids, of the deception,
of a roulette what did not known the luck,
of Happiness,
nor in the crystal vase, of the flowers, of lead,
brought by, the steps of pitch,
of the Darkness,
from the frozen nights,
in ourselves.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

3. Press porcine

Heavy locomotives of molten lead,
are molded, by Destiny,
in the matrices of the future bullets of the
Disinformation,
what they will kill everything what has more remained
human in the Being,
as then, to run, through the Words,
what, would like to fly,
but they do not find their wagons of the verbs,
because they have never known the station of the
reproaches,
of a Consumer Society,
Press porcine,
in all the her ways culinary,
starting from the cold cuts sadistic, of the lies,
up to steaks in the blood, of the wars.

Only the crickets of the cheerful parliaments from the
beginning of winter,
more sings giddy the sonata, of the Crazy people,
entitled: Happiness of to live.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

4. Remorse in the Eternity of the Moment

How long, can be the sleep,
between your world and my gaze?

But, the Remorse,
which meandering deep down among the days full of
Water of the Life,
in which we us swim, destignation?

Let us be, at end of bridge what passes over the Time
lost at the meeting with the Destiny?

Soles of, Words gnawed ,
crush us the hearing of the tears of dreams,
what still rippling,
in the candle flame,
lit on the grave of the Moment,
of our Eternity.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

5. Desecrated

Birdcages of the hopes have rusted,
by so much loneliness,
that no song of the forgetfulness,
did not more restrained the horses free, of the notes,
what intending to snowing over the forehead cold,
of the snows, of some other time.

Sailors of the charms,
they have found, finally,
a harbor of flint
from which to light their sacred fire of the Illusion of
Life,
desecrated of hand with Death.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

6. The Existence Brothels

Earthquakes of, the Illusions, of Life,
us have mastered the freedoms,
of the hats, too heavy
what us shades the frozen hearts,
made to cross the soul deserts
of the trees with the strains emptied of sap,
from the thoughts of the wilderness,
with rotten roots,
thrust deep into the abyss of the Vanity.

The snails of the promises,
seem to have lost their shells of fulfillments,
on the path of a History,
what, went at the road stripped of any Lie,
showing Truth by which us consume,
always waiting unmet,
at every street corner,
customers with name, War, Life or Death,
regardless of gender, ethnicity or religion,
for the brothels of this Existence.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

7. Reconciliation

Roses of the passions,
have sharpened their iniquitous spines, by the bees,
toiling of Days,
at the gates of the bets,
blackened with breakups.

Sanctums forgotten by the world,
swarming in the honeycombs of the souls,
with the hermits handcuffed of the hopes,
what will rain with darkness,
over the wilted chrysanthemums,
from, the mortuary crowns,
given by the crickets of the winter songs,
from the blood of the Sunset,
to the Reconciliation.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

8. Suitcases full

The rime of empty words
snowing, of salvation,
over the asphalt religions,
trampled by the Prostitutes of the Truth,
what leaves traces of lead,
the cathedrals of promises and prostrations,
what want the supremacy,
of the Consumer society,
where fighting hard as the Illusion of Life,
it to find a lover on measure and its weight,
without no discrimination given by the Moral,
legal of the Lie.

Suitcases filled to the brim, with interests,
are gather chockfull ,
at the financial platform of the Day,
waiting the Banking train,
for to bring them toward the tax Havens,
from the Islands of the Lives,
lost forever,
at the own gambling,
with the Truth.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

9. I don't know

The arsonists of the heavens, entice us with incendiary
sunsets,
at the classifieds, of the Illusion of Life.

It sells absolutely everything,
from Moments, up to the Truths with Gloves,
less,
the Eternity,

Why?

I don't know.

I observe with interest a bizarre announcement,
in which someone offers,
sufficient living space,
for a Heart.

I knew that these did not need the spaces,
but only, of, the time,
more precisely, of the their eternities.

But these can no longer be found,
of long time,
of before, of to be the Sky of Love,
burned.

Why?

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

I don't know.

10. Glue of Snake

Horses without hooves,
dawn without of life,
lilies, of memory,
souls in fog.

I think that will be other,
freedoms on the table,
only they to be lured,
with the sugary dew.

Walls, of wilderness,
old factories of dew,
invite us in the courtyard,
where us rains,

Prayers of passions,
blizzards of longing,
whispers old of, the years,
broken by an actor.

The Zodiac is the Time,
large mercenary,
and nor money of Moments,
has not in pocket.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

Only a stoker towering,
the fire what's right,
he stands to burn pathetic,
the his only booklet.

You the ones, beloved, of the mist,
what you've listened,
the dawn of light,
who have surrendered.

The World of Finance,
as of a soldier,
money from glue of snake
what they have succumbed.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

11. All make sense

All prayers,
of to run as much,
of, the wheels of the asphalt,
do not make as a pit,
given by God,
to the right place.

The white lilies of the Truth,
kill you,
if you do not vent thee the pantry of the mind.

Of how much, war needs the man, and of how much
peace?

What can be more precious, than Death?

A world without sins, would not make sense.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

12. Culinary art

Seeds of Days scattered over the borders of the winters,
by frights,
are seethed in the boiler full of inferno of the Fate,
who has arranged her spines of the moments,
on the forehead crucified, of a, Moment,
hopeless and desperate,
being considered guilty,
for his collaboration with the Absolute Truth,
of, the bad luck and of the deception,
from the lead, heavy and gray,
of the taste,
of a God too bitter,
for sweetness of the Happiness,
prepared from the endless eyes, of dew,
mixed with the strawberries of the lips, of, Sunrise,
then refreshed by the rays of the Divine Light,
for to be as more attractive,
in, the window, broken by the Culinary Art,
for to be given,
the Time, blind,
where nobody will ever be able to admire it.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

13. Dance, with the Destiny

Chords, of, Truth ,
they undulate spasmodic,
on the lake of sweat, of the hours,
where no breeze of wind of the thoughts,
does not seem to disturb the thorns of the roses, of,
fulfillments,
what they fell in, the Water of Life what was whirling
immediately,
becoming the consort of the Parting,
newly arrived from the cascade of reproaches of the
Longing.

Neither the ballerinas sentimental of the Nostalgias,
they not more float on the stage of the illicit lovers with
the shy Moments,
what were negotiating graceful,
still a dance with, the Destiny.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

14. Starved Past

Full of frankness,
solstices have blackened the Time,
washed him in the murky waters of the ancient times
tithe,
for to be donated the cups, of bitter coffee,
from the sentimental brothel of the Time,
which and now,
lives from the tricks, of the own Hours,
where is fondle,
and have smoked the lit clouds, of Sunsets,
what they foretell,
the darkness of the nights full of remorse,
forgetfulness and caresses,
of, the Past, starved,
what no longer knows how many Dawn has swallowed,
in his soul obese,
from the deep glances,
of the moon, of so many and so many charms,
what they will no longer shine, ever
in the Word which begot us,
the Love.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

15. Sepulchers of Memories

River beds divine of disturbing passions,
through which leaking the wrinkles of the Existence,
in the palms of a single Moments,
the Moment of the Death.

The thorns towering of the crowns of the religions of
love
sting us with their greatness,
of to be the purgatory of the own feelings,
where we are invited,
to we enter barefoot of any prejudice or pride,
for to understand how the souls can be burned,
on the pyre of the Illusion of Life,
for to create the ashes of the aspirations,
from the cemetery of all the fulfilments,
which ends in sepulchers of Memories.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

16. Only

The steps plumbed of the Clouds
seem to make charms,
the road on which us directed the Destiny,
worried by the volcanoes ready to erupt,
of the Illusion of Life
what do not really believe in Death,
but, in the rain obscene and cold,
what brings the Water of Life,
for the fountains dried,
by the bitter of longing,
of to us retrieve the Stranger from us,
the ones strait-laced to us die, the Death,
not knowing that, is the biggest salvation,
of the train of years,
which not and will find, never, a station,
of Eternity,
of a single Moments,
only.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

17. Pawned sky

Storks of regrets,
what not bring, the newborns of the Future,
on the roadside of the Love,
where I made my house of dreams,
which was ruined, slowly by slowly,
under the heat of meetings ,
ignited by the snows sweet, of the Past,
what has growing old faster
than our Time,
hidden in the wedding rings of the Destiny,
on which I've them lost at the roulette of the bad luck,
what has pawned even and the sky of heart,
but when to be put into play,
was already full of the clouds of the indifference,
what they rained with coldness and boredom,
over our foreheads,
which no more were of long time,
the mountains which I them have climbed,
kissing them, the foreheads bleached by purity,
but are crumbled
in endless shards of feelings,
what have become the dust,
carried to nowhere,
by, the Vanity,
employed by Death,
with full time.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

18. Death is not negotiable

Shores melted,
by the cold gaze and deep of the ocean,
of dreams in which I me sink
the thirsty one,
for to uncover the root,
of the Word of Creation,
from which I me have incarnate the Future,
becoming, Destiny partaker,
of a Past what seems to be, of the Nobody.

Hourglasses of passions,
sieved the sand of the windmills of the Illusions of Life
them drowned in the distances endless ,
of the Disillusions,
from which we learned ,
that the Death is not negotiable,
never with the Existence.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

19. Crazy dreams

The flowers of fire of the thoughts
have frozen subjected at the window of the sigh,
crypt of white marble,
what you have snowed over Past,
burying me any vision,
of the Divine Light,
which still more it springs,
from the bark of the dark trees,
of the cold, of end, of, world,
hidden in the rusty earring of the Heart,
on which, I gave it once,
of a Destiny.

Tears of snow,
born for to falling off the eaves of Time
leaked in the ocean of fire, of the Vanity,
of the Illusion of Life,
at which we worship,
the crazy dreams,
what they seem to be,
of beginning, of Existence,
always.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

20. The blood of the sunsets

Rainbows of tears,
sift the refuges of the smiles
at the meeting of lips,
with fabric bitter of the Word.

Fire of arched eyebrows,
over the monasteries of eyelashes,
what, they close desires,
tanned, to become
Fulfillments.

Hands enchained,
by, forefingers,
of the crowds, of passions,
they stand embraced on the asphalt of the late autumn
rains,
what deviate on, the palms of sky, of the hearts,
which, they no longer understand, the blood of the
sunsets
of more long time than the Existence.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

21. Boundless tunnels

The notes, of the cups, of, porcelain ,
break the passions of the pianos of the world
have drinking the nostalgias of the daily killings ,
committed against of Moments,
which, desperate,
they were thrown under, the train heavy and oppressive,
of the Past,
not accepting the Loneliness.

Tunnels boundless
weave the cloth of the Existence ,
through the veins of the Word of the Creation,
for to become useful,
to the baseness of the human race.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

22. The air destroyed

Steams, of, the Illusions, of the Life ,
are spinning chaotic and heavy,
through the locomotive bowels of questions,
which pulling us the train of the Existence
toward the final destination
for which it was intended,
the Death.

The heights of the fears,
they float in, the air destroyed,
by the storms of dreams unfulfilled,
of the roots, wasted and wasteful, of the Knowledge
who have never had a strain, of their,
of the Truth.

The silence, of flint,
ignite the blood of feelings
for to nourish, the sexton, wanderer, of the Absurd,
on the platform, of the waiting,
of, the Nobody.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

23. The desert of the Vanities

Fences rebel
they disturb the lands of the memory,
leaving to erupt,
volcanoes of the eyes, of mysteries,
in which are lost,
the vaults of the reality,
of a dream,
too hard to not be true,
over the wings of the passing,
from which it me fallen a feather,
of the Death,
what will no more fly, never,
over the endless of the Great Silences of the Existence,
which were closed forever,
deep,
in me.

Only the wind more relives desolated,
the dust of a body ,
raised in whirlpools by Fate,
over the desert of the Vanities.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

24. Poverty, of imagination

Violins of fogs, its interweave, the hair of the chords,
in a funeral song,
of end, of, Time.

Canyons rebel, its creates, the rivers of the souls,
from the increasingly whirling,
on territories of the hearts
what often refuses to longer beat,
their Destiny.

Opportunities opportunistic,
lay wait in the prison of Passions,
irreplaceable, of the poverty
of imagination.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

25. Beginning of the End

Free of ourselves,
we began round dance of the Existence,
for to nourish us with the Illusion of Life,
what us is Light,
Feeling and Destiny.

Rebel passions and ridiculous,
him surprised even and on God,
what created the Inferno of Paradise,
from each flower of the smiles,
finished each time,
in Death.

The ravens, of the asphalt, averse of the steps,
they peck the traces of the Days,
over the fog depressing of the Forgetfulness
what born every time,
a new Beginning of the End.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

26. The padlocks of human nature

Walls, of flint,
ignite the Sacred Fire of the Conscience,
of a God,
from the prisons moldy and full of damp,
of the souls
what they wanted sometime the Endlessly.

The flames of the bees, of jade of the feelings ,
swarming around of the Hierarchy of nonsense,
for to give as much honey of passions,
the Illusion of Life,
who likes to consume the Existence,
how sweeter,
at breakfast,
of snowfalls of desires,
enchained with the padlocks of human nature,
from the thoughts, narcissistic and crazy,
after the own echoes.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

27. If God did not wrong

The ruins, of the unrest
they polish their hidden graves of Past,
in the cemetery of the Reality
of the flowers withered,
from, the mortuary crowns of Love,
put with respect,
on the flagstones of the clouds of dreams,
what were somewhere, sometime,
a kiss from the eternity of a Moments.

Only the flight of the black wings of the Forgetfulness,
more crack the image of flint petrified,
which it strikes by the lands of a Memories strayed,
pulling out sparks what seems that would ignited the
World,
and everything would have become a Happiness
what would not be known the Life pawned to Death
if God did not wrong,
the Creation.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

28. Cliffs of wagers

The claws of the roots,
of the Word,
in which we have incarnate destigation,
tear the flesh of the Days,
embroidered by rainbows of the Feelings,
dark or bright stars,
what will fall on the sky of the Dawns,
of a new Happenings, Fortuitous,
which, it will mirror,
in the Death, of each day
of Livings.

Cliffs of wagers, nameless,
losing their Times,
in the noise from the shell breathless,
of the shells, dead of long ago,
in our souls,
what have became, themselves,
the noise, of, waves,
what can not its find the Ocean of Eyes,
in whose depths, to we sail,
alongside the Eternity,
for to us wash the feet of the Days,
by, coldness of the Solitude.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

29. The funeral march of the Absolute Truth

The lyre torn of the torches of the Divine Light,
will no longer sing ever
the harmony of Universe from the peace of souls.

The hay of the true love,
can not be mowing,
without, the rusty scythe of the Longing,
at which always sing, the Death.

Entire orchestra, of Moments,
which us, accompanies, the Illusions of Life,
will sing the funeral march of the Absolute Truth,
only at fixed hour of the Non-sense of Existence.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

30. Smile please

High heat of Life,
bring the locusts opportunistic, of the regrets,
in the boundless desert of the characters,
what they have forgotten to love,
simplicity of a sunrise,
from a simple Smile,
which is much richer,
than all the promises together.

Vestments, of, Moments, lit,
have clothed the naked bodies, of the Years,
what remain as cold and numb,
in their Bacchus liqueur, of Forgetfulness,
aware of, the Death, left by God,
once with the Conscience.

Smile please ....

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

31. Basic Instinct

Bridges of, Truths,
which were not crossed ever
by the feet of the Responses,
torn at pockets,
for to be patched, with Lies,
link the palms clasped,
of the lead of clouds of the Day
what falls heavy,
over the chores of so many Questions,
which have digging,
in the mien of a, physiognomy or another,
true boulevards of unrest,
on which are passing the Stirrings,
of a, dough of the Consumer Society,
from which will be leavened the bread of the new laws,
of the Moral,
chopped by the petty interests,
from a Basic Instinct,
of the nature of the human condition.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

32. Aborted

Torches, of roots,
burn the stalks, of the History,
until the depths of the bark of his powerlessness,
of to become the tree of the wisdom.

Battles of sterile words,
want to give birth the twins of the Beyond World,
the Paradise and Inferno,
of the aspirations and confidence,
of a Mankind without humanity.

Each Paradise has its own Inferno,
and Inferno, the own, Paradise,
giving birth to mirror of the Knowledge,
from the motherhood of the Bizarre Creation
where, seems that the God was absent,
the only midwife being the Fate,
who does not knew, not even a reckoning,
of the Life, with its own Illusions,
bringing the world an aborted,
named, the Man.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

33. Apocalyptic silence

Resignedly, we us carry the rock of the Destiny,
on the backs of the blood what still flowing,
through, the veins, that are not deleted, of, the
Aspirations.

Each, hour has become, a pyre extinguished and cold,
in his ice, burned sometime,
the guiding star of the Fulfillment,
what falls now, deep, in love,
in the hearts desolated, by, the end of a kiss,
of the Destiny with holiness of Love.

Nor a fern of the unrests,
not seems to longer cry out the wind of Passion,
hanging in an apocalyptic silence,
on, the Wall of Tears, without any address.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

34. Virgos of the aspirations

Luck without charm,
which you lost,
even and the charms made,
of, the grass of the beasts rusty of the thoughts,
what has locked forever,
the destigation, of to be the Existence, of the Absolute,
from, the birth, groundless of the World.

Hourglass forgotten of Time,
counts the virgos of the aspirations,
what carry me in their fiery chariots of the unfulfillment,
on the ways, of the Existence full of obstacles,
toward the savior,
Death,
of the Fulfillment.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

35. Bricks of light

Up to how can number the God,
in its galaxies of unrests,
carved into the Marble of the eternity,
what make up the atoms, of a kiss,
between hot lips of the volcano, of a Moments,
and the Eternity of her soul?

Which, ruin had not his birth,
dressed in brocade of the expectations,
what they built the bricks of light, of the Future,
believing that they will not die ever?

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

36. Rains of Falling Stars

Twilight of nostalgia,
what, you budded,
on the backs of new moon of the thoughts,
hit by insomnia,
the hair tangled, of the regrets,
lost in the night,
of seeing again the traces of the blowing of silver
from, the lake full,
by, the tears of rains of Falling Stars,
what it trickle,
on, the forehead,
now,
dark of the Endlessly,
from which me I wanted,
to me make house and grounds,
alongside the Poetry of a sight.

Even the fears wake up,
in the souls devouring of the remorse,
of to be lost forever,
the Salvation, of the Eternity,
of a smile.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

37. Consumer Society of Human Misery

The cry, of flight,
floats solitary,
wounding the divine ridges, of to relive
with, the remoteness put up for auction,
by, the immaculate holiness of Love,
where condors of the pains,
they build cathedrals Existential,
worshiped of the Absurd,
which suffers together with the Wandering
looking of a simple Sens
of, its beingness.

Negations encyclopedic of terms,
without core of night or of light,
are in strings of outcasts
at the doors of brothels,
of feelings petty of the policies,
clowns dirty,
which continues endlessly,
to create their purpose,
at circus nameless,
of the Consumer Society of Human Misery.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

38. The sense of the Ideals

Resurrections that have lost,
from wallets, of the data,
the Easter of a springtime,
with buds of loneliness,
they appeared from the pale tear,
what it uncoil through the blood of the twilight
of the Parting,
of, all the harmonies of the heat,
from the wandering, of the Illusion of Life,
in the footsteps of the star,
which us inflames, the Destinies,
became, torches, of, Truth,
what they burn on the sky of the expectations,
their eternal passions,
fallen into the arms of Death.

Wisps of unrest what spin the fears,
weave new earthquakes at the soles,
of the Fulfillment,
leaving deep fissures,
between palms tired, of the Ideals,
what they can no longer touch
the Sense.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

39. Roofs of the tears

Times, of ancient times,
uprooted by own Time,
snowing with unrests,
over roofs of the tears,
ruined over their own walls of helplessness,
what had not found, never, the crying
negotiating in secretly,
with the strengths of the rocks of alcohol, with many
degrees.

Farmers of delusions,
have plowed the darkness of Feelings,
trying to sow,
the false glare of Loneliness,
on the fields of flowers what will be missing,
forever,
from the hair of Love,
what, falls in cascade,
over, the Present, of the thought.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

40. The purpose of the star

Faith, of clay,
You I'm looking for, into the River of Time
which was spilled over my birth,
creating from the souls of ancestors,
pitcher of feelings what give me breath,
broken today, by the heavy lead,
of the creation of their own Conscience
from whose shards,
I want to build on the potter's wheel
of the Days what me have longer remained,
altar of worship,
of Heaven from the Word Incarnation
that me has conceived,
the Eternity
where I want to me hide forever,
together with the heart of the ocean, of, aspirations
on which, I have sailed of a lifetime,
and I hope to meet my the purpose of the star,
from zodiac sign nameless,
what decorated me the past, so far,
with your glance.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

41. The Salvation of the Holiness from You

The spears, of attempts,
in the concerts, of rains,
break the Passion of my attempt,
of to become,
soul, of, heaven,
of your immortality.

Chords metallic of unrest,
us tear the meat of Moments,
from which we us feed the Destiny,
too cowardly, of to be,
God of the Future,
where I kept you, Dew,
in armor, of Memory,
in the fist of the War,
of the stars of the my Retrieval
the one humbled, by the dress of Eternity,
of Your, of Fate,
which you beat my Heart of the Despondency
of to become, the smile, of the Water of Life,
of the Salvation of the Holiness from You
on, the dust of My Longing.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

42. Through the cemeteries of the dreams

Clumsy spears, of Questions,
grinds the Windmills,
of our Destinies.

Homes of fools of the Loves,
deflects us the Zodiac Signs of the Truth
from the walking, peaceful,
of the stations, without trains,
where we lost the Days.

Only the torture chambers of the Moments,
longer us remember of the cold Sun, of the Vanity,
who would have lost the teeth of the Existence,
in the Cemeteries, of the Dreams
too summarily,
of a Worlds, of a Nobody,
which us held,
in, the stable of foreigners of ourselves,
on which nobody will not them asks ever
at what time of Day or Night,
was born the agitation disturbing of Death,
where we become aware of the Life, of the Nobody.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

43. Flower of longing

Do not let my salvation to become the girl, of the
Nobody,
in the yard, of storms, where you tried your Death,
of the struggle between the volcanoes of Fate ,
and lava, born of my heart.

Let me the, Due Date, Saviour of the Soul,
to it feed the Day with, the Moments,
where you appeared me like a Flower of, Longing,
what does not know to wither,
in the body of the helplessness of a Death,
on which the holiness of a God,
has considered a to be Eternity,
from our bodies exhausted,
of too many attempts of Illusions of the Life,
of to bring us back,
the Life of Destinies,
from the Heart of the Fate Poisoned,
of, ourselves.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

44. Dishonesty

It has seeped the snake of the blood on the swords of the
Remorses,
bitten deep by the poisoner venom of the Truth.

Credits false of love it struggles in vises of the years,
without to longer can be paid ever.

Breaths drained by the air of the political heights,
dig as deeper into the souls of the crowd,
believing they will find the Water of Life,
from which to delight stubbornly,
the Dishonesty.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

45. Reproaches

Us have born chipped cups,
without the handles of the Knowledge
for to us refine, the clay, loamy
of on the potter's wheel of Consciousness
trying,
a whole lifetime,
to us repair the dishes of the thoughts,
on which we to can hold them,
at the bitter coffee of morning of the Past,
without to us burn.

The reproaches sadistic have crushed,
even and the roots of Heaven of the Heart,
which crashed over the forehead of the Hopes,
have hanged a, by the towering tree,
of, the Death,
which never dies.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

46. Atrocity

Question marks,
always unanswered,
at table of the fences of questions,
what can not be looked,
in the eyes of the Destiny,
for not to become rains of fire,
what they can not be extinguished, never,
in the fires, apocalyptic, of the Love,
deserted by the Compromise,
which takes refuge impatient,
in the arms of the Illusion of Life,
making an enviable marriage.

Sleepers paltry and ironical,
they unite the lines of the Railways, matrimonial,
between two wagers,
with the Destiny,
trampled and beheaded
by, the train of the Days,
who will no longer return, never
to see what atrocity has committed,
the Love.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

47. The Time of a meeting again

Gates, of, Heaven
open by the clouds
of the Foreheads,
full of sweat of the hearts,
which running,
disinherited by shores of the Fulfillments,
on the cliff without future of the Longing.

Wings of dreams,
unfold gracefully,
over the swans of the Moments,
what they seem of no longer to nibble,
of more long than the ancient Times,
the Time of a meeting again.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

48. We were born, the Death

The Existence was ignited by Love,
becoming Divine Light,
and then,
to become incarnate through Knowledge,
creating,
the World.

The blizzard of the thoughts, has created, the Time,
what, has shipwrecked, through the storm of Moments,
up to the port of the Illusion of Life,
where us we were born,
the Death.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

49. The God of Our Great Loves

Shelters tangled of longing,
ruins wilted of the feelings ,
brushwood, lacustrine break the traces of the passions,
in which we have clothed,
the Death.

Eyelids frozen, of the memories,
fall heavy over the Time heart,
ransacked by the flames of Hell,
becomed, mirror,
in which it is seeing
the God, of Our Great Loves.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

50. The windows shop of the Vanity

Wedding rings broken,
from the tree,
of, the Original Sin, of fingers,
left empty, of any meaning,
in the Paradise of loneliness,
where, the Knowledge has learned the Man,
to suffer.

Carnal pleasures ready to be roasted,
stand in a row,
along,
The windows shop of the Vanity
for to be bought,
by a Destiny deviated
from his road toward Death.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

51. Traces without Dreams

Towers incomprehensible,
disturb the beliefs of Divine Light
what seems that we would be given,
the breath of the Nobody.

Plod of signs,
stand ready to fall,
revealing deaf cry of the World,
from the porch, where God,
invented the Sin.

Traces without Dreams,
us illuminate the path,
of the steps what, not them have trampled, never,
their Truth, Absolute.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

52. Wings without flight

Laurels without wins,
are put on the foreheads,
the wings without flight ,
that bring us the peace,
meaningless phrases,
to discover meaning,
of the images without Truth
from the Illusion of Life.

Does not exist a better hideout than in the Word,
especially if it is called Death.

The True Path of the meaning of the Existence, is to
separate the Life of the Death, by the Death of Life,
without to make rebate, to suffering.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

53. Swan song

Broken roofs,
without the seats of the Restfulness, at head,
they stand in straight position,
in front of bent Walls of the Freedom,
through which drains Righteousness,
greasy by the mud, daily,
of the political promises.

Burned pillars of the Times,
still more burn smoldering of helplessness,
in front of the great king, Money.

Bird cages beautifully colored,
us are served as vestments of ideas,
for to us intone, each after his possibilities,
the own swan song.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

54. Weather forecast

The doormen, of the wind of empty words,
they guarded with severity the smoke of Words burned,
to the banquet of the Moral
which condemned definitive and without appeal,
the Wisdom.

The weather forecast of the Illusion of Life,
announces the weather of the changeable dreams,
few rains of ideas, but unimportant,
otherwise, sentimental scorching heat, throughout of the
soul.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

55. Value

Priests politicians of the brothels ideational,
from, the Consumer Society,
they will as much as possible, the Press, which to press,
what has more remained unbroken,
from, the pitcher, thinker,
of the human condition.

Cathedrals paltry,
from easy morals of the Consciousness,
they want to build a religion,
of the dampness and mold,
of some, Passions
sold as sacred symbols,
of the Absolute Truth of the Lie.

Only death longer remains the unique fortune of the
Value,
which dripping slowly, but surely,
toward holiness.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

56. At the boarding school

The laughter hysterical of reason,
bitten by the venom of the interests,
fall inert,
on the odious wagers of a Moral,
grown up and educated at the boarding school,
of, the Alienation, of self.

Only the ravens, of the hours of granite
they more break the tranquility of Terror
which made its nest of feelings,
precisely on the rocks what seemed unshakable,
of, the Illusions of Life.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

57. Hidden foreigner

Was broken the ice,
from the steps of pitch, of the Past.

The dawns of the twilight stained with the blood of the
Day
awaits resignedly,
the condemnation to Death.

The sky of eyes of lead of Love,
descends eyelids, of the Forgetfulness,
over a Parting, whose bridge,
became anyway a ruin,
and his passing would have meant,
rains of fire,
over the Salvation,
of the hidden foreigner,
of, loneliness of the souls,
precisely, in Life.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

58. Tickets of parrot

The heads tired, of the Words,
they not find, not even the pillows of stone,
sharp and cold, on which to sit,
being stolen by carelessness of the Feelings,
and thrown into the mud of the Consciousness,
for to build the Cobblestone Street, of the History,
on which to trample further,
the steps slatternly of a, World,
which is no more for a long, ours,
but stops at the hurdy-gurdy, false and deaf,
of the Contemporaneity,
by buying each time,
tickets of parrot,
of where, us read the future,
so multicolored,
which transforms us in fowls,
which in one day,
will be those what will stretch,
the beaks unconscious of the election period,
for to choose new pieces of paper,
with inscriptions predestined,
of, the Absurd.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

59. The unique incidentally

Ghosts, of the big aspirations,
have sweaty by incense of Absurd
which them dress the destignation,
for which they were able to die,
by killing the incarnation their unleashed
of, the Illusions of Life,
on which they would not be took with them,
in the Afterlife,
of the dignity and honor,
of to be,
Sacrifice.

Mountains of the Autumn became grizzled,
in the hair of the stellar gems,
what predict frost of the Longing,
of to remain, ourselves,
at the foot of the Existence,
what will snow with new Destinies,
over the un-fortuitous Happenings,
what were once part from the body,
of the God,
the Unique incidentally
which seems that, was outside of the body,
because of the World.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

60. From the Being, in Nonbeing

Alone, among the snows hot, of the Prayer,
of to us have,
as, Salvation,
we left the icon of the Absolute Truth,
for to be the tear of the eyes from the lake of the your
thoughts,
in which we us have mirrored, the Immortality.

Demiurge,
me pampering with the greatest creation of this World,
which is,
Death.

Confident,
I let myself carried by, the Falling Star of the
Consciousness,
who gave me, breath,
on the stage where we become,
the actor and spectator of dance of the Existence,
of the alien from me.

I succeeded,
subjected,
worshiping, the knees of gaze,
towards the endless Sky from the waterfall of Love,
to hide me in the Eternity of the Moment,
from which I was born,
for to pass my Being,

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

into Nonbeing.

61. Desired Apocalypse

Beliefs disheveled, by, the hair of the confusions
ignorance buried in the self of the Destinies,
becoming a genetic of upcoming,
scrap of Happenings,
springing from the genes perverse of the Histories,
those pyres of humanity,
what they burned dreams, aspirations or forecasts,
that the World has become a mendicant humble,
at the high road, of the Aspiration
where pass from time to time,
the Great Leader, the Money,
jingling trivets
at the marriage with the Illusion of Life,
while the humble knees of the World,
they bleed of disgust and suffering,
at a sunset what portends,
beneficent storm of the Apocalypse,
what will, delete everything,
for the good of all those born and unborn.

Than this Existence better nothingness.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

62. Ladles of the kisses

Blessed the Sunrise,
that, will light the thoughts of the churches from the
hearts,
what have just washed on the face, white and
immaculate,
of, the own, God,
the doer, of, good and evils.

Chords of guitars of the passions,
crushes the strengths of the Heavens from Words,
with melodiousness of the solar harmonies
by illuminating the Creation,
with the poem of the rains of fire of souls,
what bring divine feasts of Love,
in the choir of the Years what want to give,
entirely,
of the palms clasped,
what, will tighten the horizon of Eternity,
in ladles of the kisses,
between the Walls which we have broken,
and the ice of the endless Questions,
for to be given to the Luck,
what united us forever,
in the Immortality of the Moment.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

63. The Infinite, inert

Flowers divine,
bitter regrets,
wings solitary,
they hurt the memories which us they created the World
of God,
where we were the beginning and end of everything and
all,
the promises and fulfillments,
of silk moments with which us we enwrapped,
the ideals,
tying them tightly,
by, the birth of the great travels,
on, the oceans of eyes,
blinded by so much solar eternity,
carried on the ships of our Hopes,
now shipwrecked in the cold port of the Death,
where the Infinite stands inert,
without to us more asks if, we want, or not to we give
him Life,
knowing that had lost the Existence,
through the patchy pocket of the Eternity,
with which it was dressed,
in the Day when we have met.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

64. Dusty roads

Have reached till and the geraniums,
to bite from the meat, of the Memories,
in the vase chipped by feelings,
of the images,
what drains into the gutters insomnias,
of some Words,
which and longer seeks and now the peace,
by turning it off side to side,
entire Night, of your hair,
combed by Destin,
in such a way,
that to me darken the gaze,
without to you longer can find ever.

And then I searched through the houses, so many and so
many other Words,
through the meeting, of each time only, of the Illusion
of Life,
what us was given as a guarantee by the God,
in our dusty road,
toward Death.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

65. God and fear

Steps injured,
by the own footprints full of lead, of escapes missed,
from a daily newspaper of the Nobody.

Bells, of wisdom, its ruining their own religions, of the
apocalypse, of the alienation of self.

The porters of the thoughts compete to carry how more
much nonsenses.

The market of the demolishers of hearts, reaches new
records of destroy wings.

Fear has become human nature of the sacrifice before a
God lost from pocket broken of hopes.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

66. On the wheel of Time, potter

Sharks of passions,
tear the flesh of the shores of dreams
what thee comprise the ocean of soul,
in palms full of the clay, benefactress of the Eternity,
from which I want to build pitcher of the feelings,
which must not rupture, never
on the wheel of Time, potter
after while,
I to fill it with the Immortality from the Water of Life,
for which they were born the tears of your steps,
what me trample ceaselessly,
destignation,
melted in the endless of the Existence,
for which the sole sense,
remains the God of Love.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

67. The essence of Existence

It seemed that we be defeated the gravity of the loss,
in which were melted the horizons without color,
from the words disheveled of nuances ,
for to be converted into hurricanes,
which us have torn the sand of the hourglasses,
what they could no longer measure anything,
becoming immortal,
between the two waves of the Illusion of Life,
the Birth and Death,
whose statues,
they were vandalized,
through hands and feet broken,
so as not to catch anything from our world,
on which them would have led, to the Passing,
broken foreheads for to no more think,
eyes taken out, for to no more see the Absolute Truth,
that they have become
contrary to expectations,
the essence of our whole Existence,
that defines us, thus.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

68. The memory heavens

Brushwood of roads,
for me it ignite before Existence,
warming me with embers cardinal,
of possibilities of a Future,
what it will soon belong,
of a, single Past, of the Death.

Playful sparks of idylls,
seem to light up the Universe of the Being,
at whose Conscience are part
of spring, tears, dew and Destiny,
by melting the hot snow of body of Moments,
in the Water of Life,
on which, I drink it, thirsty,
to fly on the heavens of the memory,
of a Falling Stars,
which was,
somewhere, sometime,
my Life.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

69. At the Crossroads of Fate

Through Death,
the Existence can not have regrets.

Only through Truth,
we're meant of to be even and Lie.

At the Crossroads of Fate,
springs burning of the Being,
have dry the fountains of Universal Consciousness,
have descended the shadoof,
over the Faith redemptive.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

70. I have become again, you and I

Each buds have their springtime,
which will no longer be, never, the same.

The lanterns existential,
ignite the citadel of Word,
in which I me have closed,
reliving the her aura, of Saint,
at which I worship,
glorifying the sense on which it has given,
to the Life,
painting, in the most vivid, shades
the eyes of the Memories,
in which I wandered,
a wanderer,
without any other address,
besides Death,
until when,
the Divine Light told me,
that I have become again you and I,
in the body of Eternity.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

71. Island of shards

The blizzards with the curtains of the wanderings,
drawn over the window of the Time.

The swans of the moments fly,
from the thought of the island, of shards,
which hurt the deep steps of the regrets.

The leaves of the Existence of Being
they want to disown their own roots of Illusions of the
Life,
which them have condemned to the autumn.

The clouds of lead sentimental are melted,
and turned into artillery shells
what will destroy Existences,
at the factory of Necessities,
where the God never sleeps.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

72. The Hours of the Holiness

The healers of the personalizations
they bribe, the honor of the Existence,
to let the horses free, of the Life,
run how more fast, toward Death.

Reptiles cold and fierce of words in the wind,
bite soul of the Storm, of, Passions,
by injecting it, enough venom,
for to divorce, of, Normality.

Rays playful of questions,
deviate over the lake of sweat,
from the hours, the latter ones,
of the Holiness.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

73. Society of the Mischance

Rivers of lava of the feelings,
it pours over the volcanoes of the oceans of solitude.

Knots, what have linked sometime the ropes of the Life,
they stand, abandoned and untied,
beside the gallows austere,
what put an end to wedding rings.

The crayfish of roads, of the aspiration,
are turn red, from the heat of the retrieval,
in the pot with boiling Water, of the Life,
for to be consumed by Society of the Mischance.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

74. Is desired Truth

Cynical armours of fake smiles,
they float in the abandoned zodiac sign, of the regrets.

Minds grueling, have gnawed the soles of the Meaning,
by undressing him of harmony,
in the bucket of the fountain, of the Absurd
from where, it drinketh,
cursed sorcerers, of the desolate Hours,
often crossed by the caravans of Phrases
robbed of spices of the meanings,
which are then sold,
the Vanity.

Clowns hysterical of dreams,
they hurt even and the nightmares of the Existence,
with blurred impetuosity of Knowledge
which is desired, Truth.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

75. Rigged dice

The cheater of the Existence,
the Awareness,
has more swirled, once more, the cosmic roulette of the
Destiny,
has rigged the dice of the Love,
what have fallen on the number of a God,
who is not ours.

Players passionate after Moments,
they want to more gain Time,
in crazy race of the Consumer Society,
who has consumed, long ago
the tokens existential,
falsified,
by the jealous Histories on the earnings,
of the Death.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

76. Sleds, of, Hopes

Bodies fleshless of the Words,
are exposed in of the window shop, of the unseemliness,
of to be Man,
in, the market of the Existence,
where, the one who sell or buy,
is called, the Death.

Sleds, of hopes, pulled by the horses of the Futility,
are moving briskly, toward the Illusion of Life,
which them promised only the Truth,
true, naked.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

77. Corners, of verbs

Windmills carnal,
social pornography,
money masked under the flags,
of the ideational prostitution.

Corners, of, verbs of the shame
were crashed,
over the snowmen,
melted after the image and likeness of the Corruption,
of the policies of a Religion,
dismembered by any holiness.

Moral who are ashamed of their own face,
looted sit on the steps of the Palace of the Interests,
so-named of the Parliament,
equally paltry,
as are the souls,
what they built this inferno,
with name of, Consumer Society.

*SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS*

In Romanian language

-în limba română-

*SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS*

SORIN CERIN

**PRIN
CIMITIRELE
VISELOR**

POEZII DE MEDITAȚIE

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista **Familia** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivând, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucât tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcând un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucât poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

cugetării și liniștea apolinică a gândului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decât din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decât atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astfel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bazează pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatică discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama "Societății de consum" sau pe cea a deșertăciunii "Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lorică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lorică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivite, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lorică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**,

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decît că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci și nici nu pot ști cît de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meșteșugar, un *artifex*.

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiştilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cât se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cât de adânc, cât de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Ecclésiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cât de adîncă și cât de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se încheie într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceleași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinaat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapază prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reșezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decât Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decât melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonate ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvântul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pusă să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînteze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejzii.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțelesuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „, se vinde scump la teigheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durități de limbaj, cu particularități ale existențialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „monde cassé ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excесе, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

„Eternității”. Rămân multe alte comentarii de făcut la câteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** „Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și indoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci.”
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu,** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din *Liberul arbitru* este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămîne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban,** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în *Marile Tăceri*, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gând cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gândului spre clipa Creației.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat originar al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblîi desacralizate, cu un Creator care meșteștește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii hippy-*rap-punk-porto-ricani*:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mîzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul *La un grătar un exercițiu urmuzian*, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frînge e spiritul, cuvîntul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasă hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefinește ființa umană ca aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe cărările frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:**
"Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot măștrii, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naște, in litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme,

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

traversate, când și când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moraliștilor, rezumând într-o manieră fulguranță precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu**"Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatinș, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești cămara minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt".

- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - câni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitiv pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73) Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații coplesitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de înaltă și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte...”

- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cultură-proprrie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

CUPRINS

- 1. Catedrala Existenței**
- 2. Orizontul unei Priviri**
- 3. Presă Porcească**
- 4. Remușcare în Eternitatea Clipei**
- 5. Prihănită**
- 6. Bordelurile Existenței**
- 7. Împăcare**
- 8. Geamantane pline**
- 9. Nu știu**
- 10. Clei de Șarpe**
- 11. Toate au sens**
- 12. Artă Culinară**
- 13. Dans cu Destinul**
- 14. Trecut înfometat**
- 15. Cavouri de Amintiri**
- 16. Doar**
- 17. Cer amanetat**
- 18. Moartea nu se negociază**
- 19. Vise nebune**
- 20. Sângele apusurilor**
- 21. Tuneluri fără margini**
- 22. Văzduh calamitat**
- 23. Deșertul Deșertăciunilor**
- 24. Sărăcie de imaginație**
- 25. Începutul Sfârșitului**
- 26. Lacătele firii**
- 27. Dacă nu greșea Dumnezeu**

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

- 28. Stânci de Rămășaguri**
- 29. Marșul Funebru al Adevărului Absolut**
- 30. Zâmbiți vă rog**
- 31. Instinct Primar**
- 32. Avorton**
- 33. Tăcere apocaliptică**
- 34. Fecioarele aspirațiilor**
- 35. Cărămizi de lumină**
- 36. Ploi de stele căzătoare**
- 37. Societatea de Consum a Mizeriei Umane**
- 38. Sensul Idealurilor**
- 39. Acoperișurile lacrimilor**
- 40. Menirea Stelei**
- 41. Mântuirea Sfințeniei din Tine**
- 42. Prin Cimitirele Viselor**
- 43. Floare de Dor**
- 44. Necinste**
- 45. Reproșuri**
- 46. Grozăvie**
- 47. Timpul unei Revederi**
- 48. Ne-am născut Moartea**
- 49. Dumnezeuul Marilor Noastre Iubiri**
- 50. Galantarele Deșertăciunii**
- 51. Urme fără Vise**
- 52. Aripă fără zbor**
- 53. Cântec de lebedă**
- 54. Buletin meteorologic**
- 55. Valoare**
- 56. La pension**
- 57. Străin ascuns**
- 58. Bilete de papagal**
- 59. Unicul Întâmplător**
- 60. Din Ființă în Neființă**
- 61. Dorita Apocalipsă**
- 62. Căușurile săruturilor**
- 63. Infinit inert**

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

- 64. Drum Prăfuit**
- 65. Dumnezeu și teamă**
- 66. Pe roata Timpului olar**
- 67. Esența Existenței**
- 68. Cerurile memoriei**
- 69. La răscruce de Soartă**
- 70. Am redevenit tu și eu**
- 71. Insula de cioburi**
- 72. Ceasurile Sfințeniei**
- 73. Societatea Neșansei**
- 74. Se dorește Adevăr**
- 75. Zaruri măsluite**
- 76. Săanii de Speranțe**
- 77. Colțuri de verbe**

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

1. Catedrala Existenței

Mereu i-au lipsit,
cărămizile Fericirii,
zidarului Dumnezeu,
atunci când și-a construit,
catedralele Păcatelor Originare.

Vaste holuri pentru sufletele nenăscute,
se pierd în așteptarea durerii,
prin care ne-a definit Viața.

Toate duc către marea sală a nașterilor,
cu primele ei scâncete,
unicele Adevăruri Absolute,
strigate inconștient,
Mamei Nimănui.

Amvoane mari pline de scări celeste,
închise în meandre rătăcitoare,
strălucesc în soarele Iluziilor Vieții,
clădindu-ne mereu Soarta,
ce în mod perfid pare a fi a noastră.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

În sfârșit Altarul Sensului Existenței,
cu miros de fân cosit din iarba Clipelor,
ars de Deșertăciunea Zilelor,
devenit cenușă a Amintirilor,
pentru a hrăni Moartea,
la care ne vom închina,
întreaga Viață.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

2. Orizontul unei Priviri

Dans de cer,
plin de misterul patimilor,
din norii descumpănirii,
ce-aleargă spre nicăieri,
pe Orizontul unei Priviri,
ce pare că se termină în Eternitatea Inimii,
de frunză ruginită a țărâni,
ce nu-și poate recunoaște trupul remușcărilor,
de atât de multă ploaie de foc,
ce-aprinde orice Cuvânt rostit,
de sângele apusului unei despărțiri,
scurs pe pleoapele amăgirii,
unei rulete ce n-a cunoscut norocul,
Fericirii,
nici în vaza de cristal a florilor de plumb,
aduse de pașii de smoală,
ai Întunericului,
din nopțile înghețate,
în noi înșine.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

3. Presă Porcească

Locomotive grele de plumb topit,
sunt turnate de Destin,
în matricile viitoarelor gloanțe a Dezinformării,
ce vor ucide tot ce a mai rămas uman în Ființă,
ca apoi să alerge prin Cuvintele,
ce-ar dori să zboare,
dar nu-și găsesc vagoanele verbelor,
fiindcă n-au cunoscut niciodată gara reproșurilor,
unei Societăți de Consum,
Presă Porcească,
în toate felurile ei culinare,
începând de la mezelurile sadice ale minciunilor,
până la fripturile în sânge ale războaielor.

Doar greierii parlamentelor vesele din prag de iarnă,
mai cântă bezmetic sonata Nebunilor,
intitulată: Fericirea de a trăi.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

4. Remușcare în Eternitatea Clipei

Cât de lung poate să fie somnul,
dintre lumea ta și privirea mea?

Dar Remușcarea,
care șerpuiește printre zilele pline de Apă a Vieții,
în care ne înotăm menirea?

Să fim la capăt de pod ce trece deasupra Timpului
pierdut la întâlnirea cu Destinul?

Tălpi de Cuvinte roase,
ne strivesc auzul lacrimilor de vise,
ce încă mai clipocesc,
în flacăra candeliei,
aprinsă pe mormântul Clipei,
Eternității noastre.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

5. Prihănită

Coliviile speranțelor au ruginit,
de atâta singurătate,
încât nici un cântec al uitării,
nu și-a mai strunit caii liberi ai notelor,
ce urmau să ningă peste fruntea rece,
a zăpezilor de altădată.

Marinarii farmecelor,
și-au găsit în sfârșit,
un port de cremene,
din care să-și aprindă focul sacru al Iluziei Vieții,
prihănită de mână cu Moartea.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

6. Bordelurile Existenței

Cutremure de Iluzii ale Vieții,
ne stăpânesc libertățile,
pălărilor prea grele,
ce ne umbresc inimile înghețate,
puse să traverseze deșerturile sufletești,
ale copacilor cu tulpinile golite de sevă,
din gândurile pustiurilor,
cu rădăcini putrezite,
înfipte adânc în abisul Deșertăciunii.

Melcii promisiunilor,
par a-și fi pierdut cochiliile de împliniri,
pe calea unei Istории,
ce a plecat la drum despuiată de orice Minciună,
arătându-și Adevărul prin care ne consumă,
așteptând mereu nesatisfăcută,
la orice colț de stradă,
clienții cu nume de Război, Viață sau Moarte,
indiferent de sex, etnie sau religie,
pentru bordelurile acestei Existențe.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

7. Împăcare

Trandafirii pasiunilor,
își ascut țepii nelegiuți de către albinele,
truditoare de Zile,
la porțile rămășagurilor,
cernite cu despărțiri.

Chilii uitate de lume,
roiesc în fagurii sufletelor,
cu pustnicii încătușați ai speranțelor,
ce vor ploua cu întuneric,
peste crizantemele veștejite,
din coroanele mortuare,
dăruite de greierii cântărilor de iarnă,
din sângele Apusului,
Împăcării.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

8. Geamantane pline

Promoroacă de vorbe goale,
ning a mântuire,
peste religiile de asfalt,
călcate de Prostituatele Adevărului,
ce lasă urme de plumb,
catedralelor de promisiuni și mătăanii,
ce vor supremația,
Societății de Consum,
unde luptă din răspuțeri ca Iluzia Vieții,
să-și găsească un amant pe măsura și greutatea ei,
fără nici o discriminare dată de Morala,
legală a Minciunii.
Geamantane pline până la refuz cu interese,
se adună doldora,
la peronul financiar al Zilei,
așteptând trenul Bancar,
pentru a le duce către Paradisurile fiscale,
din Insulele Vieților,
pierdute pentru totdeauna,
la propriile jocuri de noroc,
cu Adevărul.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

9. Nu știu

Piromanii cerurilor ne ademenesc cu apusuri incendiare,
la mica publicitate a Iluziei Vieții.

Se vinde absolut orice,
de la Clipe până la Adevăruri cu Mănuși,
mai puțin,
Eternitate,

De ce?

Nu știu.

Observ cu interes un anunț bizar,
în care cineva oferă,
spațiu de locuit suficient,
pentru o Inimă.

Știam că acestea nu au nevoie de spații,
ci doar de timp,
mai precis de Eternitățile lor.

Dar acestea nu se mai găsesc,
demult,
de dinainte de a fi Cerul Iubirii,
ars.

De ce?

Nu știu.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

10. Clei de Șarpe

Cai fără copite,
zori fără de viață,
crini de amintire,
suflete în ceață.

Cred că vor fi alte,
libertăți pe masă,
doar să se îmbie,
cu roua mieroasă.

Ziduri de pustie,
fabrici vechi de rouă,
ne îmbie-n curtea,
unde ne mai plouă,

Rugăminți de patimi,
viscole de dor,
șoapte vechi de anii,
rupți de un actor.

Zodiacu-i Timpul,
mare mercenar,
și nici bani de Clipe,
n-are-n buzunar.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

Doar fochistul falnic,
focul ce e drept,
stă să-și ardă jalnic,
unicul livret.

Voi iubiții ceții,
ce ați ascultat,
zorii de lumină,
care s-au predat.

Lumii de finanțe,
ca unui soldat,
bani din clei de șarpe ,
ce au sucombat.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

11. Toate au sens

Toate rugăciunile,
de a alerga cât mai mult,
ale roților asfaltului,
nu fac cât o groapă,
dată de Dumnezeu,
la locul potrivit.

Crinii albi ai Adevărului,
te ucid,
dacă nu-ți aerisești camera minții.

De cât război are nevoie omul și de câtă pace?

Ce poate fi mai prețios decât Moartea?

O lume fără păcate nu ar avea sens.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

12. Artă Culinară

Semințe de Zile risipite peste hotarele iernilor de
spaima,
clocotesc în cazanul plin de infern al Soartei,
care-și aranjează țepii momentelor,
pe fruntea crucificată a unei Clipe,
deznădăjduite și disperate,
fiind considerată vinovată,
pentru colaborarea sa cu Adevărul Absolut,
al neșansei și amăgirii,
din plumbul greu și cenușiu,
al gustului,
unui Dumnezeu prea amar,
pentru dulceața Fericirii,
preparată din ochi nesfârșiți de rouă,
amestecată cu fragii buzelor de Răsărit,
primenită mai apoi de razele Luminii Divine,
spre a fi cât mai atrăgătoare,
în vitrina spartă de Arta Culinară,
spre a fi dăruită,
Timpului chior,
unde nimeni nu o va putea admira vreodată.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

13. Dans cu Destinul

Strune de Adevăr,
se unduiesc spasmodic,
pe lacul de sudoare al orelor,
unde nici o adiere de vânt al gândurilor,
nu pare a tulbura țepii trandafirilor de împliniri,
ce au căzut în Apa Vieții ce s-a învolburat pe dată,
devenind consoarta Despărțirii,
proaspăt sosită din cascada de reproșuri a Dorului.

Nici balerinele sentimentale ale Nostalgiilor,
nu mai plutesc pe scena amantlâcurilor cu Clipele
sfioase,
ce negociau pline de grație,
încă un dans cu Destinul.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

14. Trecut înfometat

Pline de franchețe,
solstițiile au înnegrit Vremea,
spălând-o în apele tulburi ale Vremurilor,
dijmuite,
spre a fi dăruite ceștilor de cafea amară,
din bordelul sentimental al Timpului,
care și acum,
 trăiește din scamatoriile propriilor Ore,
unde se desmiardă,
fumând norii aprinși ai Apusurilor,
ce prevestesc,
negura nopților pline de remușcări,
uitări și dezmiardări,
ale Trecutului înfometat,
ce nu mai știe câți Zori a înghițit,
în sufletul său obez,
din privirile adânci,
ale lunii atâtor și atâtor farmece,
ce nu vor mai străluci niciodată,
în Cuvântul care ne-a născut,
Iubirea.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

15. Cavouri de Amintiri

Albii divine de pasiuni răscolitoare,
prin care se scurg ridurile Existenței,
în palmele unei singure Clipe,
Clipa Morții.

Spinii falnici ai coroanelor religiilor iubirii,
ne înțeapă cu măreția lor,
de a fi purgatoriul propriilor trăiri,
unde suntem invitați,
să intrăm desculți de orice prejudecăți sau orgolii,
pentru a înțelege cum pot fi arse sufletele,
pe rugul Iluziei Vieții,
spre a crea cenușa aspirațiilor,
din cimitirul tuturor împlinirilor,
care se sfârșesc în cavourile de Amintiri.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

16. Doar

Pașii plumbuiți ai Norilor,
par a face farmece,
drumului pe care ne-a îndreptat Destinul,
îngrijorat de vulcanii gata să erupă,
ai Iluziei Vieții,
ce nu prea crede în Moarte,
ci în ploaia obscenă și rece,
ce aduce Apa Vieții,
pentru fântânile secate,
de amarul dorului,
de a ne regăsi Străinul din noi,
cei încorsetați să ne murim Moartea,
neștiind că este cea mai mare izbăvire,
a trenului de ani,
care nu-și va găsi niciodată o gară,
a Eternității,
unei singure Clipe,
doar.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

17. Cer amanetat

Berze de regrete,
ce n-aduc noii născuți ai Viitorului,
pe marginea drumului Iubirii,
unde mi-am făcut casă de vise,
care s-a ruinat încetul cu încetul,
sub dogoarea întâlnirilor,
aprinse de zăpezile dulci ale Trecutului,
ce a îmbătrânit mai repede,
decât Vremea noastră,
ascunsă în verighetele Destinului,
pe care le-am pierdut la ruleta nenorocului,
ce-și amanetase până și cerul inimii,
dar când să fie pus în joc,
deja era plin de norii delăsării,
ce plouau cu răceală și plictiseală,
peste frunțile noastre,
care nu mai erau demult,
munții pe care-i escaladam,
sărutându-le tâmpilele albite de puritate,
ci se fărâmițaseră,
în nesfârșite cioburi de trăiri,
devenite praful,
dus spre nicăieri,
de către Deșertăciunea,
angajată de Moarte,
cu normă întreagă.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

18. Moartea nu se negociază

Țărmuri topite,
de privirea rece și adâncă a oceanului,
de vise în care mă scufund,
cel însetat,
spre a dezveli rădăcina,
Cuvântului Creației,
din care mi-am întrupat Viitorul,
devenind Destin părtaș,
al unui Trecut ce pare a fi al Nimănui.

Clepsidre de patimi,
cern nisipul morilor de vânt ale Iluziilor Vieții,
încându-le în depărtările fără de sfârșit,
ale Deziluziilor,
din care am învățat,
că Moartea nu se negociază,
niciodată cu Existența.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

19. Vise nebune

Florile de foc ale gândurilor,
îngheață supuse la geamul suspinului,
criptă de marmoră albă,
ce-ai nins peste Trecut,
înmormântându-mi orice viziune,
a Luminii Divine,
care încă mai izvora,
din scoarța copacilor negri,
ai frigului de sfârșit de lume,
ascuns în cercelul ruginit al Inimii,
pe care am dat-o o singură dată,
unui Destin.

Lacrimi de zăpadă,
născute spre a cădea de pe streășina Timpului,
scurs în oceanul de foc al Deșertăciunii,
Iluziei Vieții,
la care ne închinăm,
visele nebune,
ce par a fi,
de început de Existență,
mereu.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

20. Sângele apusurilor

Curcubeie de lacrimi,
cern refugiile zâmbetelor,
la întrunirea buzelor,
cu țeșătura amară a Cuvântului.

Foc de sprâncene arcuite,
peste mănăstirile genelor,
ce închid dorințe,
argășite să devină,
Împliniri.

Mâini ferecate,
de către degetele arătătoare,
ale mulțimilor de pasiuni,
stau îmbrățișate pe asfaltul ploilor de toamnă târzie,
ce se abate asupra palmilor de cer al inimilor,
care nu-și mai înțeleg sângele apusurilor,
de mai demult decât Existența.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

21. Tuneluri fără margini

Notele ceștilor de porțelan,
sparg patimile pianelor lumii,
bând nostalgiile crimelor cotidiene,
săvârșite asupra Clipelor,
care, disperate,
s-au aruncat sub trenul greu și apăsător,
al Trecutului,
neacceptând Singurătatea.

Tuneluri fără margini,
țes pânza Existenței,
prin venele Cuvântului Creației,
spre a deveni folositor,
josniciei speței umane.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

22. Văzduh calamitat

Aburi de Iluzii ale Vieții,
se învârt haotic și greoi,
prin măruntaiele locomotivei de întrebări,
care ne trage trenul Existenței,
spre destinația finală,
pentru care a fost menită,
Moartea.

Tării de temeri,
plutesc în văzduhul calamitat,
de furtunile viselor neîmplinite,
ale rădăcinilor risipite și risipitoare ale Cunoașterii,
care n-au avut niciodată o tulpină a lor,
a Adevărului.

Linștea de cremene,
aprinde sângele sentimentelor,
spre a hrăni cioclii hoinari ai Absurdului,
pe peronul așteptării,
Nimănui.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

23. Deșertul Deșertăciunilor

Garduri rebele,
răvășesc ținuturile Amintirii,
lăsând să erupă,
vulcanii ochilor de mistere,
în care se pierd,
bolțile realității,
unui vis,
prea greu de a nu fi adevărat,
peste aripile trecerii,
din care mi-a căzut o pană,
a Morții,
ce nu va mai zbura niciodată,
peste nesfârșirea Marilor Tăceri ale Existenței,
care s-au închis pentru totdeauna,
adânc,
în mine.

Doar vântul mai re trăiește pustiit,
praful unui trup,
ridicat în vârtejuri de Soartă,
peste deșertul Deșertăciunilor.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

24. Sărăcie de imaginație

Viori de cețuri își împletesc părul strunelor,
într-un cântec funebru,
de sfârșit de Timp.

Canioane rebele își croiesc fluviile sufletelor,
din ce în ce mai învolburate,
pe teritoriile Inimilor,
ce refuză adesea să-și mai bată,
Destinul.

Oportunități oportuniste,
stau la pândă în închisoarea Patimilor,
de neînlocuit a sărăciei,
de imaginație.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

25. Începutul Sfârșitului

Liberi de noi înșine,
ne-am încins hora Existenței,
pentru a ne hrăni cu Iluzia Vieții,
ce ne este Lumină,
Simțire și Destin.

Pasiuni rebele și ridicule,
îl miră până și pe Dumnezeu,
ce a creat Infernul Paradisului,
din fiecare floare a zâmbetelor,
sfârșite de fiecare dată,
în Moarte.

Corbii asfaltului potrivnici pașilor,
ciugulesc urmele Zilelor,
peste ceața dezolantă a Uitării,
ce naște de fiecare dată,
un nou Început al Sfârșitului.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

26. Lacătele firii

Ziduri de cremene,
aprend Focul Sacru al Conștiinței,
unui Dumnezeu,
din închisorile mucegăite și pline de igrasie,
ale sufletelor,
ce-și doreau cândva Nesfârșirea.

Flăcările albinelor de jad ale simțirilor,
roiesc în jurul Ierarhiei Nonsensului,
pentru a da cât mai multă miere de pasiuni,
Iluziei Vieții,
căreia îi place să consume Existența,
cât mai dulce,
la micul dejun,
al ninsorilor de dorințe,
ferecate cu lacătele firii,
din gândurile narcisiste și nebune,
după propriile ecouri.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

27. Dacă nu greșea Dumnezeu

Ruinele frământărilor,
își lustruiesc mormintele ascunse ale Trecutului,
în cimitirul Realității,
florilor veștejite,
din coroanele mortuare ale Iubirii,
puse cu respect,
pe lespezile norilor de vise,
ce au fost undeva-cândva,
un sărut din eternitatea unei Clipe.

Doar zborul aripilor negre ale Uitării,
mai sparge imaginea de cremene încremenită,
care se lovește de ținuturile unei Amintiri rătăcite,
scoțând scânteii ce par c-ar fi aprins Lumea,
și totul ar fi devenit o Fericire,
ce n-ar fi cunoscut Viața amanetată Morții,
dacă nu greșea Dumnezeu,
Creația.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

28. Stânci de Rămășaguri

Ghearele rădăcinilor,
Cuvântului,
în care ne-am întrupat Menirea,
sfâșie carnea Zilelor,
brodate de curcubeele simțirilor,
stele întunecate sau luminoase,
ce vor cădea pe cerul Zorilor,
unei noi Întâmplări Întâmplătoare,
care se va oglindi,
în Moartea de fiecare zi,
a Trăirilor.

Stânci de Rămășaguri fără nume,
își pierd Timpurile,
în vuietul din cochiliile fără suflare,
ale scoicilor moarte demult,
în sufletele noastre,
ce-au devenit ele însele,
vuiet de valuri,
ce nu-și pot regăsi Oceanul Ochilor,
în adâncurile căruia să navigăm,
alături de Eternitate,
pentru a ne spăla picioarele Zilelor,
de răceala Singurătății.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

29. Marșul Funebru al Adevărului Absolut

Lira ruptă a făcliilor Luminii Divine,
nu va mai cânta vreodată,
armonia Universului din pacea sufletelor.

Fânul adevăratelor iubiri,
nu poate fi cosit,
fără coasa ruginită a Dorului,
la care cântă întotdeauna Moartea.

Întreaga orchestră de Clipe,
care ne acompaniază Iluziile Vieții,
va cânta Marșul Funebru al Adevărului Absolut,
doar la ora fixă a Non – Sensului Existenței.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

30. Zâmbiți vă rog

Arșița mare de Viață,
aduce lăcustele oportuniste ale Regretelor,
în deșertul nemărginit al caracterelor,
ce-au uitat să iubească,
simplitatea unui răsărit,
dintr-un simplu Zâmbet,
care este mult mai bogat,
decât toate promisiunile la un loc.

Veșminte de Momente aprinse,
îmbracă trupurile dezgolite ale Anilor,
ce rămân la fel de reci și amorțiți,
în licoarea lor bahică a Uitării,
conștienți de Moartea lăsată de Dumnezeu,
odată cu Conștiința.

Zâmbiți vă rog....

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

31. Instinct Primar

Poduri de Adevăruri,
netrecute vreodată,
de picioarele Răspunsurilor,
rupte la buzunare,
pentru a fi peticite cu Minciuni,
leagă palmele împreunate,
de plumbul norilor Zilei,
ce cad grei,
peste muncile atâtor Întrebări,
care sfredelesc,
în mina unei fizionomii sau alta,
adevărate bulevarde de neliniști,
pe care trec Frământările,
unui aluat al Societății de Consum,
din care va dospîi pâinea noilor legi,
ale Moralei,
ciopârțite de interesele meschine,
dintr-un Instinct Primar,
al naturii Condiției Umane.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

32. Avorton

Făclii de rădăcini,
ard tulpinile Istoriei,
până în adâncurile scoarței neputinței sale,
de a deveni pom al înțelepciunii.

Bătălii de vorbe sterile,
vor să nască gemenii Lumii de Apoi,
Paradisul și Infernul,
aspirațiilor și încrederilor,
unei Omeniri fără de omenie.

Fiecare Paradis își are Propriul Infern,
iar Infernul propriul Paradis,
născând oglinda Cunoașterii,
de la maternitatea Creației Bizare,
unde se pare că a lipsit Dumnezeu,
fiind moșită numai de Soarta,
care nu știa nici măcar o socoteală,
a Vieții cu propriile ei Iluzii,
aducând pe lume un avorton,
cu nume de Om.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

33. Tăcere apocaliptică

Resemnați ne ducem stânca Destinului,
pe spinarea sângelui ce încă mai curge,
prin venele neșterse ale Aspirațiilor.

Fiecare oră a devenit un rug stins și rece,
în gheața căruia ardea cândva,
steaua călăuzitoare a Împlinirii
ce cade acum adânc cu tronc,
în inimile pustiite de sfârșitul unui sărut,
al Destinului cu sfințenia Iubirii.

Nici o ferigă a neliniștilor,
nu pare să-și mai strige vântul pasiunii,
atârând într-o tăcere apocaliptică,
pe Zidul Lacrimilor fără nici o adresă.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

34. Fecioarele aspirațiilor

Noroc fără farmec,
care ți-ai pierdut,
până și farmecele făcute,
de iarba fiarelor ruginite ale gândurilor,
ce ți-a ferecat pentru totdeauna,
menirea de a fi Existența Absolutului,
din nașterea fără temei a Lumii.

Clepsidră uitată de Timp,
numără fecioarele aspirațiilor,
ce mă duc în carele lor de foc ale neîmplinirii,
pe căile Existenței pline de obstacole,
către izbăvitoarea,
Moarte,
a Împlinirii.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

35. Cărămizi de lumină

Până la cât poate număra Dumnezeu,
în galaxiile sale de frământări,
sculptate în Marmora veșniciei,
ce-alcătuiesc atomii unui sărut,
dintre buzele fierbinți ale vulcanului unei Clipe
și Eternitatea sufletului ei?

Care ruină n-a avut nașterea sa,
înveșmântată în brocartul așteptărilor,
ce-au construit cărămizile de lumină ale Viitorului,
crezând că nu se vor stinge niciodată?

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

36. Ploi de stele căzătoare

Crepuscul de nostalgie,
ce-nmugurești,
pe spinarea lunii noi a gândurilor,
lovite de insomnia,
părului încâlcit al regretelor,
pierdute în noaptea,
revederii urmelor suflării de argint,
din lacul plin,
de lacrimile ploilor de stele căzătoare,
ce se preling,
pe fruntea,
acum,
înnegurată a Nesfârșitului,
din care mi-am dorit,
să-mi fac casă și temei,
alături de Poezia unei priviri.

Până și spaimele se trezesc,
în sufletele mistuitoare ale remușcărilor,
de a fi pierdut pentru totdeauna,
Mântuirea Eternității,
unui zâmbet.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

37. Societatea de Consum a Mizeriei Umane

Strigăt de zbor,
plutești solitar,
rănind crestele divine ale retrăirilor,
cu depărtarea scoasă la mezat,
de imaculata sfințenie a Iubirii,
unde condorii durerilor,
clădesc catedrale Existențiale,
închinat Absurdului,
care suferă alături de Rătăcire,
în căutarea unui simplu Sens,
al ființării sale.

Negații enciclopedice de termeni,
fără miez de noapte sau de lumină,
se înșiră proscriși,
la porțile bordelurilor,
de sentimente meschine ale politicilor,
paiate murdare,
care continuă la nesfârșit,
să-și făurească rostul,
la circul fără nume,
al Societății de Consum a Mizeriei Umane.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

38. Sensul Idealurilor

Învieri ce-au pierdut,
din portmoneiele datelor,
Paștele unei primăveri,
cu muguri de singurătate,
izvorâți din lacrima pală,
răsfirată prin sângele amurgului,
Despărțirii,
de toate armoniile fierbințelii,
din rătăcirea Iluziei Vieții,
în urmele stelei,
care ne-a înflăcărat Destinele,
devenite torțe de Adevăr,
ce-și ard pe cerul așteptărilor,
eternele pasiuni,
căzute în brațele Morții.

Fuioare de neliniști ce torc temerile,
țes noi cutremure la tălpile,
Împlinirii,
lăsând falii adânci,
între palmile muncite ale Idealurilor,
ce nu-și mai pot atinge,
Sensul.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

39. Acoperișurile lacrimilor

Vremuri ale Vremilor,
dezrădăcinate de propriul Timp,
ning cu frământări,
peste acoperișurile lacrimilor,
ruinate peste propriile ziduri de neputințe,
ce nu și-au găsit niciodată plânsul,
negociind pe ascuns,
cu țăriile stâncilor de alcool cu multe grade.

Fermierii de amăgiri,
ară întunericul simțămintelor,
încercând să însămânțeze,
strălucirea falsă a Singurătății,
pe ogoarele florilor ce vor lipsi,
pentru totdeauna,
din părul Iubirii,
ce cade în cascadă,
peste Prezentul cugetului.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

40. Menirea Stelei

Credință de argilă,
te caut în râul Timpului,
care s-a revărsat peste nașterea mea,
făurind din sufletele străbunilor,
ulciorul simțămintelor ce-mi dau suflare,
spart astăzi de plumbul greu,
al zidirii propriiei Conștiințe,
din cioburile căreia,
vreau să clădesc pe roata olarului,
Zilelor ce mi-au mai rămas,
altar de închinăciune,
Cerului din Cuvântul Întrupării,
care mi-a zămislit,
Eternitatea,
unde vreau să mă ascund pentru veșnicie,
alături de inima oceanului de aspirații,
pe care navighez de o viață,
și sper să-mi întâlnesc Menirea Stelei,
din zodia fără nume,
ce mi-a decorat trecutul până acum,
cu privirea ta.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

41. Mântuirea Sfințeniei din Tine

Suliți de încercări,
în concerte de ploi,
rup Patima încercării mele,
de a deveni,
suflet de cer,
al nemuririi tale.

Corzi metalice de neliniști,
ne rup carnea Clipelor,
din care ne hrănim Destinul,
prea laș de a fi,
Zeul Viitorului,
unde te țineam Rouă,
în armură de Amintire,
în pumnul Războiului,
din stelele Regăsirii mele,
cel umilit de rochia Eternității,
tale de Soartă,
care-mi zbați Inima Deznădejzii,
de a deveni surâsul Apei Vieții,
Mântuirii Sfințeniei din Tine,
pe țărâna Dorului Meu.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

42. Prin Cimitirele Viselor

Suliți stângace de Întrebări,
macină Morile de Vânt,
ale Destinelor noastre.

Case de Nebuni ale Iubirilor,
ne abat Zodiile Adevărului,
de mersul pașnic,
al gărilor fără de trenuri,
unde ne-am pierdut Zilele.

Doar camerele de tortură ale Clipelor,
ne mai amintesc de Soarele rece al Deșertăciunii,
care și-ar fi pierdut dinții Existenței,
în Cimitirele Viselor,
prea sumare,
ale unei Lumi a Nimănu,
care ne-a ținut,
în grajdul străinilor de noi înșine,
pe care nimeni nu îi va întreba vreodată,
la ce oră din Zi sau din Noapte,
s-a născut zbuciumul răvășitor al Morții,
unde ne conștientizăm Viața Nimănu.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

43. Floare de Dor

Nu-mi lăsa mântuirea să devină fata Nimănui,
în ograda de furtuni unde ți-ai încercat Moartea,
luptei dintre vulcanii Soartei,
și lava născută din Inima mea.

Lasă-mi Sorocul Mântuitor al Sufletului,
să-și hrănească Ziua cu Momentele,
unde mi-ai răsărit ca Floare de Dor,
ce nu știe a veșteji,
în trupul neputinței unei Morți,
pe care sfințenia unui Dumnezeu,
a considerat-o a fi Veșnicie,
din trupurile noastre vlăguite,
de prea multe încercări ale Iluziilor Vieții,
de a ne readuce,
Viața Destinelor Înapoi,
din Inima Soartei Otrăvite,
de noi înșine.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

44. Necinste

S-a prelins șarpele sângelui pe săbiile Remușcărilor,
mușcate adânc de veninul otrăvitor al Adevărului.

Credite false de iubiri se zbat în menghinele Anilor,
fără să mai poată fi plătite vreodată.

Respirații secate de aerul înălțimilor politice,
sapă cât mai adânc în sufletele mulțimilor,
crezând că vor găsi Apa Vieții,
din care să se desfete cu încăpățânare,
Necinstea.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

45. Reproșuri

Ne naștem cești ciobite,
fără toartele Cunoașterii,
spre a ne cizela lutul argilos,
de pe roata olarului Conștiinței,
încercând,
o viață întreagă,
să ne reparăm vesela gândurilor,
pe care să le putem ține,
la cafeaua amară de dimineață a Trecutului,
fără să ne frigă.

Reproșuri sadice strivesc,
până și rădăcinile Cerului Inimii,
care s-a prăbușit peste fruntea Speranței,
spânzurând-o de arborele falnic,
al Morții,
care nu moare niciodată.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

46. Grozăvie

Semne de întrebare,
mereu fără răspuns,
la masa gardurilor de întrebări,
ce nu pot fi privite,
în ochii Destinului,
pentru a nu deveni ploi de foc,
ce nu pot fi niciodată stinse,
în incendiul apocalptic al Iubirii,
părăsită de Compromisul,
care se refugiază nerăbdător,
în brațele Iluziei Vieții,
făcând o căsnicie de invidiat.

Traverse meschine și ironice,
unesc liniile căilor ferate matrimoniale,
între două rămășaguri,
cu Destinul,
călcat și decapitat,
de trenul Zilelor,
care nu se va mai întoarce niciodată,
să vadă ce grozăvie a comis,
Iubirea.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

47. Timpul unei Revederi

Porți de Cer,
deschise de norii,
Frunților,
pline de sudoare ale Inimilor,
care aleargă,
dezmoștenite de țărmurile Împlinirilor,
pe faleza fără de viitor a Dorului.

Aripi de vise,
se desfac grațios,
peste lebedele Clipelor,
ce par a nu mai ciuguli,
mai demult decât Vremea Vremurilor,
Timpul unei Revederi.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

48. Ne-am născut Moartea

Existența a fost aprinsă de Iubire,
devenind Lumină Divină,
ca mai apoi,
să se întrupeze prin Cunoaștere,
făurind,
Lumea.

Viscolul gândurilor a creat Timpul,
ce a naufragiat prin furtuna Clipelor,
până în portul Iluziei Vieții,
unde ne-am născut,
Moartea.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

49. Dumnezeuul Marilor Noastre Iubiri

Refugiile încâlcite de dor,
ruine ofilite ale sentimentelor,
vreascuri lacustre sparg urmele patimilor,
în care ne-nveșmântăm,
Moartea.

Pleoapele înghețate ale amintirilor,
cad grele peste inima Timpului,
răscolit de flăcările Iadului,
devenite oglindă,
în care se privește,
Dumnezeul Marilor Noastre Iubiri.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

50. Galantarele Deșertăciunii

Verighete rupte,
din copacul,
Păcatului Originar al degetelor,
lăsate goale de orice sens,
în Paradisul singurătății,
unde Cunoașterea a învățat Omul,
să sufere.

Plăceri carnale gata să fie prăjite,
stau înșirate,
de-a lungul galantarelor Deșertăciunii,
pentru a fi cumpărate,
de vreun Destin abătut,
din drumul său către Moarte.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

51. Urme fără Vise

Turnuri de neînțelesuri,
răvășesc credințele Luminii Divine,
ce par că ne-ar fi dat,
suflarea Nimănui.

Ropote de semne,
stau gata să cadă,
dezvelind strigătul surd al Lumii,
din pridvorul unde Dumnezeu,
a inventat Păcatul.

Urme fără Vise,
ne luminează calea,
pașilor ce nu le-au călcat niciodată,
Adevărul lor Absolut.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

52. Aripă fără zbor

Laurii fără victorii,
sunt puși pe frunțile,
aripilor fără zbor,
care ne aduc pacea,
frazelor fără înțeles,
pentru a descoperi sensul,
imaginilor fără Adevăr,
din Iluzia Vieții.

Nu există ascunziș mai bun decât în Cuvânt,
mai ales dacă acesta se numește Moarte.

Adevărata Cale a sensului Existenței este să despartă
Viața Morții de Moartea Vieții fără a face rabat la
suferință.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

53. Cântec de lebedă

Acoperișuri sparte,
fără scaunele Odihnei la cap,
stau în poziție de drepti,
în fața Zidurilor încovoiate ale Libertății,
prin care se scurge Dreptatea,
năclăită de noroiul cotidian,
al promisiunilor politice.

Stâlpii arși ai Vremurilor,
încă mai fumegă a neputință,
în fața măritului rege Ban.

Colivii colorate frumos,
ne sunt servite ca veșminte de idei,
pentru a ne intona fiecare după posibilități,
propriul cântec de lebedă.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

54. Buletin meteorologic

Portarii vântului de vorbe goale,
păzesc cu strășnicie fumul Cuvintelor arse,
la ospățul Moralei,
care a condamnat definitiv și fără drept de apel,
Înțelepciunea.

Buletinul meteorologic al Iluziilor Vieții,
anunță vremea viselor schimbătoare,
câteva averse de idei dar fără importanță,
în rest arșiță sentimentală pe tot parcursul sufletului.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

55. Valoare

Preoții politicieni ai lupanarelor ideatice,
din Societatea de Consum,
vor cât mai multă presă care să preseze,
ce a mai rămas nespart,
din ulciorul gânditor,
al condiției umane.

Catedralele meschine,
din moravurile ușoare ale Conștiinței,
vor să-și clădească o religie,
a igrasiei și mucegaiului,
unor Patimi,
vândute drept simboluri sacre,
ale Adevărului Absolut al Minciunii.

Doar Moartea mai rămâne unica avere a Valorii,
care se scurge încet dar sigur,
către sfințenie.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

56. La pension

Râsetele isterice ale rațiunii,
mușcate de veninul intereselor,
cad inerte,
pe rămășagurile odioase ale unei Morale,
crescută și educată la pensionul,
Înstrăinării de Sine.

Doar corbii orelor de granit,
mai sparg liniștea Terorii,
care și-a făcut cuib de trăiri,
tocmai pe stâncile ce păreau de nezdruncat,
ale Iluziilor Vieții.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

57. Străin ascuns

S-a spart gheața,
din pașii de smoală ai Trecutului.

Zorii Amurgurilor pătați cu sângele Zilei,
își așteaptă resemnați,
condamnarea la Moarte.

Cerul ochilor de plumb ai Iubirii,
coboară pleoapele Uitării,
peste o Despărțire al cărei pod,
deveniseră oricum o ruină,
iar trecerea lui ar fi însemnat,
ploi de foc,
peste Mântuirea,
Străinului ascuns,
de singurătatea sufletelor,
tocmai în Viață.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

58. Bilete de papagal

Capetele obosite ale Cuvintelor,
nu-și găsesc nici măcar pernele de piatră,
ascuțite și reci pe care să se așeze,
fiind furate de nepăsarea Simțirilor
și aruncate în noroiul Conștiinței,
pentru a clădi Strada Pietruită a Istoriei,
pe care să calce în continuare,
pașii deșănțați ai unei Lumi,
care nu mai este demult a noastră,
dar se oprește la flașnetă falsă și surdă,
a Contemporaneității,
cumpărând de fiecare dată,
bilete de papagal,
de unde ne citește viitorul,
atât de multicolor,
care ne transformă în zburătoarele,
care într-o zi,
vor fi cele ce vor întinde,
ciocurile inconștiente ale alegerilor electorale,
spre a alege noi hârtiuțe,
cu inscripții predestinate,
Absurdului.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

59. Unicul Întâmplător

Fantomele marilor aspirații,
nădușesc de tămâia Absurdului,
care le îmbracă menirea,
pentru care au fost în stare să moară,
ucigându-și întruparea dezlănțuită,
a Iluziilor Vieții,
pe care nu le-ar mai fi dus cu ele,
în Lumea de Apoi,
a demnității și onoarei,
de a fi,
Sacrificiu.

Au încărunțit munții Toamnei,
în părul nestematelor stelare,
ce prevestesc înghețul Dorului,
de a rămâne noi înșine,
la poalele Existenței,
ce va ninge cu noi Destine,
peste Întâmplările Neîntâmplătoare,
ce-au fost cândva parte din trupul,
Lui Dumnezeu,
Unicul Întâmplător,
care pare că s-a deztrupat,
de Lume.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

60. Din Ființă în Neființă

Singur printre zăpezile fierbinți ale Rugăciunii,
de a ne avea,
drept Mântuire,
am părăsit icoana Adevărului Absolut,
pentru a fi lacrima ochilor din lacul gândurilor tale,
în care ne oglindim Nemurirea.

Demiurg,
mă răsfăț cu cea mai mare creație a acestei Lumi,
care este,
Moartea.

Încrezător,
mă las dus de către steaua căzătoare a Conștiinței,
care mi-a dat suflare,
pe scena unde am devenit,
actorul și spectatorul dansului Existenței,
Străinului din mine.

Am reușit,
supus,
închinând genunchii privirii,
către Cerul nesfârșit din cascada Iubirii,
să mă ascund în Eternitatea Clipei,
din care m-am născut,
spre a-mi trece Ființa,
în Neființă.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

61. Dorita Apocalipsă

Credințe despletite de părul confuziilor,
ignoranțe îngropate în sinele Destinelor,
devenind o genetică a viitoarelor,
resturi de Întâmplări,
izvorâte din genele perverse ale Istoriilor,
acele ruguri ale umanității,
ce au ars vise, aspirații sau previziuni,
încât Lumea a devenit o cerșetoare umilă,
la drumul mare al Năzuinței,
unde trece din când în când,
Marele Conducător Banul,
zornăind-și pirostriile,
la cununia cu Iluzia Vieții,
pe când genunchii umili ai Lumii,
sângerează a dezgust și suferință,
la un apus ce prevestește,
furtuna binefăcătoare a Apocalipsei,
ce va șterge totul,
spre binele tuturor născuților și nenăscuților.

Decât existența aceasta mai bine neant.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

62. Căușurile săruturilor

Preafericit Răsăritul,
că va lumina gândurile bisericilor din inimile,
ce tocmai s-au spălat pe fața albă și imaculată,
a propriului Dumnezeu,
făcător de bune și de rele.

Corzi de chitare ale pasiunilor,
strivesc țăriile cerurilor din Cuvinte,
cu melodicitatea armoniilor solare,
iluminând Creația,
cu poezia ploilor de foc ale sufletelor,
ce-aduc sărbătorile divine ale Iubirii,
în corul Anilor ce vor să se dăruiască,
întru totul,
pălmilor împreunate,
ce vor strânge orizontul Eternității,
în căușurile săruturilor,
dintre Zidurile pe care le-am spart,
și ghețurile Întrebărilor fără sfârșit,
spre a fi dăruite Norocului,
ce ne-a unit pentru totdeauna,
în Nemurirea Clipei.

.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

63. Infinit inert

Flori divine,
regrete amare,
aripi solitare,
rănesc amintirile care ne-au creat Lumea Lui Dumnezeu,
unde eram începutul și sfârșitul a tot și a toate,
promisiunile și împlinirile,
momentelor de mătase cu care ne înfășuram,
idealurile,
legându-le strâns,
de nașterea marilor călătorii,
pe oceanele ochilor,
orbite de atâta veșnicie solară,
dusă pe corăbiile Speranțelor noastre,
naufragiate acum în portul rece al Morții,
unde Infinitul stă inert,
fără să ne mai întrebe dacă mai vrem sau nu să-i dăm
Viață,
știind că și-a pierdut Existența,
prin buzunarul peticit al Eternității,
cu care se îmbrăcase,
în Ziua când ne-am întâlnit.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

64. Drum Prăfuit

Au ajuns până și mușcatele,
să muște din carnea Amintirilor,
în glastrele ciobite de sentimente,
ale imaginilor,
ce se scurg în jgheburile insomniilor,
unor Cuvinte,
care-și mai caută și acum pacea,
întorcând-se de pe o parte pe alta,
întreaga Noapte a părului tău,
pieptănat de către Destin,
în așa fel,
încât să-mi întunece privirea,
fără să te mai pot regăsi vreodată.

Și-atunci am căutat prin casele atâtor și atâtor alte
Cuvinte,
întâlnind de fiecare dată doar Iluzia Vieții,
ce ne-a fost dată drept chezășie de către Dumnezeu,
în drumul nostru prăfuit,
spre Moarte.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

65. Dumnezeu și teamă

Pași răniți,
de propriile urme pline de plumbul evadărilor ratate,
dintr-un cotidian al Nimănu.

Clopotele înțelepciunii își ruinează propriile religii ale
apocalipsei înstrăinării de sine.

Hamalii gândurilor se întrec în a căra cât mai multe
nonsensuri.

Piața demolatorilor de inimi atinge noi recorduri în
materie de distrus aripi.

Teama a devenit natura umană a sacrificiului înaintea
unui Dumnezeu pierdut din buzunarul rupt al
speranțelor.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

66. Pe roata Timpului olar

Rechini de pasiuni,
sfâșie carnea țărurilor viselor,
ce-ți cuprind oceanul sufletului,
în palmile pline de argila binefăcătoare a Eternității,
din care vreau să clădesc ulciorul simțirii,
care să nu se spargă niciodată,
pe roata Timpului olar,
pe urmă,
să-l umplu cu Nemurirea din Apa Vieții,
pentru care s-au născut lacrimile pașilor tăi,
ce-mi calcă neconținut,
menirea,
topită în nesfârșirea Existenței,
pentru care unicul sens,
rămâne Dumnezeuul Iubirii.

SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF THE DREAMS

67. Esența Existenței

Părea c-am fi învins gravitația pierderii,
în care se topeau orizonturile fără culoare,
din vorbele despletite de nuanțe,
pentru a fi convertite în uragane,
care ne sfâșiau nisipul clepsidrelor,
ce nu mai puteau măsura nimic,
devenind nemuritori,
între cele două valuri ale Iluziei Vieții,
Nașterea și Moartea,
ale căror statui,
au fost vandalizate,
prin mâini și picioare rupte,
spre a nu prinde nimic din Lumea noastră,
pe care le-ar fi dus Trecerii,
frunți sparte pentru a nu mai gândi,
ochii scoși ca să nu mai vadă Adevărul Absolut,
încât au devenit,
contrar așteptărilor,
esența întregii noastre Existențe,
care ne definește astfel.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

68. Cerurile memoriei

Vreascuri de drumuri,
mi se aprind înaintea Existenței,
încălzindu-mă cu jarul cardinal,
al posibilităților unui Viitor,
ce va aparține curând,
unui singur Trecut al Morții.

Scânteii jucăușe de idile,
par să aprindă Universul Ființei,
la al cărei Conștiință sunt parte,
de primăvară, lacrimă, rouă și Destin,
topind zăpada fierbinte a trupului Clipei,
în Apa Vieții,
pe care o beau însetat,
spre a zbura pe cerurile memoriei,
unei stele căzătoare,
care a fost,
unde va – cândva,
Viața mea.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

69. La răscruce de Soartă

Prin Moarte,
Existența nu poate avea regrete.

Doar prin Adevăr,
suntem meniți a fi chiar și Minciună.

La răscruce de Soartă,
izvoarele mistuitoare ale Ființei,
seacă fântânile Conștiinței Universale,
coborând cumpenele,
asupra izbăvitoarei Credințe.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

70. Am redevenit tu și eu

Fiecare muguri își au primăverile lor,
care nu vor mai fi niciodată aceleași.

Felinare existențiale,
aprind cetatea Cuvântului,
în care m-am închis,
retrăindu-i aura de Sfânt,
la care mă închin,
slăvindu-i sensul pe care l-a dat,
Vieții,
pictând în cele mai vii nuanțe,
ochii Amintirii,
în care am rătăcit,
pribeag,
fără nici o altă adresă,
în afară de Moarte,
până când,
Lumina Divină mi-a spus,
că am redevenit tu și eu,
în trupul Eternității.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

71. Insula de cioburi

Viscolesc perdelele răcărilor,
trase peste fereastra Timpului.

Lebedele momentelor zboară,
din cugetul insulei de cioburi,
care rănesc pașii adânci ai regretelor.

Frunzele ființării,
vor să-și renege propriile rădăcini de Iluzii ale Vieții,
care le-au condamnat la toamnă.

Norii de plumb sentimental sunt topiți
și transformați în obuze,
ce vor distruge Existențe,
la fabrica Necesităților,
unde Dumnezeu nu doarme niciodată.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

72. Ceasurile Sfințeniei

Vracii personalizărilor,
mituiesc onoarea Existenței,
spre a lăsa caii liberi ai Vieții,
să alerge cât mai repede spre Moarte.

Reptile reci și feroce de vorbe-n vânt,
mușcă sufletul Furtunii de Patimi,
injectându-i îndeajuns venin,
pentru a divorța de Normalitate.

Raze jucăușe de întrebări,
se abat asupra lacului de sudoare,
din ceasurile cele din urmă,
ale Sfințeniei.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

73. Societatea Neșansei

Râuri de lavă a simțămintelor,
se revarsă peste vulcanii oceanelor de singurătate.

Noduri ce legau cândva funiile Vieții,
stau părăsite și dezlegate,
lângă spânzurătoarea austeră,
ce a curmat Verighete.

Racii drumurilor năzuinței,
roșesc de la fierbințeala regăsirii,
în oala cu Apa Clocotită a Vieții,
spre a fi consumați de Societatea Neșansei.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

74. Se dorește Adevăr

Armuri cinice de zâmbete false,
plutesc în zodia părăsită a regretelor.

Minți istovitoare rod tălpile Înțeleșului,
descălțându-l de armonie,
în ciutura fântânii Absurdului,
de unde se adapă,
vrăjitorii blestemați ai Orelor pustii,
traversate adesea de caravanele Frazelor,
prădate de mirodeniile Sensurilor,
care sunt vândute apoi,
Deșertăciunii.

Clovni isterici de vise,
rănesc până și coșmarurile Existenței,
cu impetuoșitatea încețoșată a Cunoașterii,
care se dorește Adevăr.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

75. Zaruri măsluite

Trișorul Existenței,
Conștientizarea,
a mai învârtit încă odată ruleta cosmică a Destinului,
măsluind zarurile Iubirii,
ce au căzut pe numărul unui Dumnezeu,
care nu este al nostru.

Jucători pătimiși după Clipe,
vor să mai câștige Timp,
în cursa nebună a Societății de Consum,
care și-a consumat demult,
jetoanele existențiale,
falsificate,
de Istoriile geloase pe câștigurile,
Morții.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

76. Săanii de Speranțe

Trupurile descărnate ale Cuvintelor,
stau expuse în galantarele necuviinței,
de a fi Om,
în piața Existenței,
unde cel care vinde sau cumpără,
se numește Moarte.

Săanii de Speranțe trase de caii Zădărniceii,
se îndreaptă vioi către Iluzia Vieții,
care le-a promis numai Adevărul,
gol – golul.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

77. Colțuri de verbe

Mori de vânt carnal,
pornografie socială,
bani mascați sub stindardele,
prostituției ideatice.

Colțuri de verbe ale rușinii,
se prăvălesc,
peste oamenii de zăpadă,
topiți după chipurile și asemănările Corupției,
a politicilor unei Religii,
dezmebrată de orice sfințenie.

Morale căroră le este rușine de propria lor față,
stau jefuite pe treptele Palatului Intereselor,
zis al Parlamentului,
la fel de meschine,
pe cât sunt sufletele,
ce au clădit acest infern,
cu nume de Societate de Consum.

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***

***SORIN CERIN - THROUGH THE CEMETERIES OF
THE DREAMS***